

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE

A UNIUNII EUROPENE (Camera întâi)

6 octombrie 2015*

„Funcție publică — Asistenți parlamentari acreditați — Articolul 266 TFUE — Măsuri de executare a unei hotărâri de anulare a Tribunalului — Anularea unei decizii de concediere — Anularea unei decizii de respingere a unei cereri de asistență formulate în temeiul articolului 24 din statut — Întinderea obligației de asistență în prezența unui început de probă de hărțuire — Obligația AAIC de a efectua o anchetă administrativă — Posibilitatea funcționarului sau a agentului de a iniția o procedură judiciară națională — Comitetul consultativ privind hărțuirea la locul de muncă și prevenirea acesteia, în ceea ce privește plângerile depuse de asistenți parlamentari acreditați împotriva unor deputați în Parlament — Rol și prerogative — Prejudicii material și moral”

În cauza F-132/14,

având ca obiect o acțiune formulată în temeiul articolului 270 TFUE, aplicabil Tratatului CEEA potrivit articolului 106a din acesta,

CH, fost asistent parlamentar acreditat la Parlamentul European, cu domiciliul în Bruxelles (Belgia), reprezentată de L. Levi, de C. Bernard-Glanz și de A. Tymen, avocați,

reclamantă,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de E. Taneva și de M. Dean, în calitate de agenți,

pârât,

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE (Camera întâi),

compus din domnii R. Barents, președinte, E. Perillo și J. Svenningsen (raportor), judecători,

grefier: doamna W. Hakenberg,

având în vedere procedura scrisă,

având în vedere decizia adoptată, cu acordul părților, de a se pronunța fără organizarea unei ședințe, în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Regulamentul de procedură,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

- 1 Prin cererea introductivă primită la grefa Tribunalului la 17 noiembrie 2014, CH a formulat prezenta acțiune, solicitând:
 - anularea deciziei Parlamentului European din 3 martie 2014, în măsura în care această instituție a refuzat, cu titlu de măsuri pe care le implica executarea Hotărârii din 12 decembrie 2013, CH/Parlamentul (F-129/12, EU:F:2013:203, denumită în continuare „Hotărârea CH”), în sensul articolului 266 TFUE, deschiderea unei anchete administrative prin care să fie stabilit caracterul real al faptelor care îl privesc pe un deputat în Parlament, astfel cum au fost prezentate în cererea de asistență formulată de CH la 22 decembrie 2011;
 - anularea deciziei Parlamentului din 2 aprilie 2014, în măsura în care prin această decizie s-a refuzat plata către reclamantă a sumei de 5 686 de euro, corespunzătoare diferenței de remunerație la care reclamanta considera că are dreptul cu titlu de măsuri pe care le implica executarea Hotărârii CH în sensul articolului 266 TFUE;
 - anularea deciziei Parlamentului din 4 august 2014, prin care acesta a respins reclamația formulată de reclamantă împotriva celor două decizii sus-menționate din 3 martie 2014 și din 2 aprilie 2014;
 - obligarea Parlamentului la plata către reclamantă a sumelor de 144 000 de euro și, respectiv, de 60 000 de euro, cu titlu de reparație pentru prejudiciile material și moral suferite de aceasta.

Cadrul juridic

1. *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene*

- 2 Potrivit articolului 266 TFUE, „[i]nstituția, organul, oficiul sau agenția emitentă a [unui] act[...] anulat [de instanța Uniunii] sau a cărei abținere a fost declarată contrară tratatelor este obligată să ia măsurile impuse de executarea hotărârii [de anulare]”. Dispoziția menționată precizează că „[a]ceastă obligație nu aduce atingere obligației care poate rezulta din aplicarea articolului 340 al doilea paragraf [TFUE]”, care prevede că, „[î]n materie de răspundere extracontractuală, Uniunea este obligată să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de agenții săi în exercițiul funcțiilor lor”.

2. *Statutul funcționarilor Uniunii Europene*

- 3 Articolul 12a alineatul (3) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, în versiunea sa aplicabilă litigiului (denumit în continuare „statutul”), prevede:

„Prin hărțuire morală se înțelege orice conduită abuzivă de lungă durată, repetată sau sistematică, ce se manifestă prin comportament, limbaj, acte, gesturi și înscrisuri care sunt intenționate și care aduc atingere personalității, demnității sau integrității fizice sau psihice ale unei persoane.”

- 4 Articolul 24 din statut prevede:

„Uniunea oferă asistență funcționarului, în special în procedurile împotriva autorilor de amenințări, ultraj, insulte, acte sau declarații defăimătoare sau alte infracțiuni împotriva persoanei și a proprietății, la care funcționarul sau membrii familiei sale sunt supuși ca urmare a calității pe care o are și atribuțiilor sale.

Ele repară în mod solidar prejudiciile pe care funcționarul le suferă în astfel de cazuri, în măsura în care funcționarul, cu intenție sau printr-o neglijență gravă, nu a fost la originea prejudiciilor în cauză și nu a putut să obțină repararea prejudiciilor din partea autorului acestora.”

3. Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene

- 5 Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”), în versiunea aplicabilă litigiului, se aplică, potrivit articolului 1 din acesta, „oricărui agent angajat cu contract de către Uniune” și în special agentului care are calitatea de asistent parlamentar acreditat (denumit în continuare „APA”). În această privință, articolul 5a din RAA precizează:

„În sensul [RAA], sunt considerate «[APA]» persoanele alese de unul sau mai mulți deputați și angajate pe bază de contract direct cu Parlamentul [...] pentru a acorda asistență directă, în incintele Parlamentului [...] din unul dintre cele trei locuri de desfășurare a activității acestuia, deputatului sau deputaților în cauză în exercitarea funcțiilor acestora în calitate de deputați în Parlament [...], sub îndrumarea și autoritatea acestora și în cadrul unei relații bazate pe încredere reciprocă, rezultând din libertatea de alegere menționată la articolul 21 din Decizia 2005/684/CE, Euratom a Parlamentului [...] din 28 septembrie 2005 de adoptare a Statutului deputaților în Parlament [...] [(JO L 262, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 6, p. 28)].”

- 6 RAA conține un titlu VII, denumit „Asistenți parlamentari” și consacrat APA, compus din articolele 125-139, pentru a cărui punere în aplicare, potrivit articolului 125 alineatul (1), „Parlamentul [...] adoptă printr-o decizie internă norme de aplicare [...]”.

- 7 Articolul 127 din RAA prevede:

„Articolele 11-26a din statut se aplică prin analogie. Având în vedere, în special, cu strictețe natura specifică a funcțiilor și a obligațiilor [APA] și relația de încredere reciprocă care trebuie să caracterizeze raporturile profesionale dintre aceștia și deputatul (deputații) în Parlament [...] pe care îl (îi) asistă, normele de aplicare referitoare la acest domeniu adoptate în conformitate cu articolul 125 alineatul (1) [din RAA] țin seama de caracterul specific al raporturilor profesionale dintre deputați și [APA] ai acestora.”

- 8 Articolul 128 alineatul (2) prima teză din RAA prevede că „[APA] este ales de către deputatul (deputații) în Parlament [...] pe care urmează să îl (îi) asiste”.

- 9 Potrivit articolului 13 alineatul (1) din Decizia Biroului Parlamentului din 14 aprilie 2014, adoptată în temeiul articolului 125 alineatul (1) din RAA, identic cu privire la acest aspect cu articolul 13 alineatul (1) din precedentă Decizie a Biroului Parlamentului din 9 martie 2009 modificată, APA este angajat de Parlament la solicitarea expresă a deputatului sau a deputaților în această instituție pe care urmează să îl (îi) asiste.

4. Reglementarea internă referitoare la comitetele consultative privind hărțuirea și prevenirea acesteia la locul de muncă

- 10 La 21 februarie 2006, Parlamentul a adoptat „[n]orme interne referitoare la Comitetul consultativ privind hărțuirea și prevenirea acesteia la locul de muncă” în vederea punerii în aplicare a articolului 12a din statut (denumite în continuare „normele interne privind hărțuirea”). Reiese din articolul 9 din aceste norme interne că orice membru al personalului acestei instituții care se confruntă cu o problemă ce ar putea constitui o hărțuire sau care crede că o astfel de problemă există în mediul său de muncă poate sesiza Comitetul consultativ privind hărțuirea și prevenirea acesteia la locul de muncă (denumit în continuare „Comitetul consultativ general”), care este compus din șase membri numiți de secretarul general al Parlamentului, dintre care doi sunt desemnați de comitetul pentru personal și

unul de serviciul medical al instituției. Articolul 11 din normele interne privind hărțuirea prevede că un membru al personalului care consideră că este victimă a hărțuirii trebuie primit de Comitetul consultativ general în termen de 10 zile lucrătoare de la data depunerii cererii. Potrivit articolelor 12-14 din normele interne privind hărțuirea, Comitetul consultativ general poate, dacă apreciază că este oportun, să formuleze recomandări conducerii în vederea soluționării problemei; acesta trebuie, în vederea asigurării soluționării dosarului, să rămână în contact cu membrul personalului vizat și, dacă este necesar, cu superiorii ierarhici ai acestuia; în sfârșit, dacă problema persistă, comitetul menționat transmite un raport confidențial secretarului general al Parlamentului, cuprinzând propuneri cu privire la acțiunea sau la acțiunile care trebuie întreprinse și, atunci când acest lucru pare adecvat, îi poate cere acestuia instrucțiuni pentru efectuarea unei anchete detaliate.

- 11 La 14 aprilie 2014, având în vedere situația specifică a APA, astfel cum este evidențiată prin Hotărârea CH, Biroul Parlamentului a adoptat o reglementare internă menită să instituie un comitet consultativ privind hărțuirea și prevenirea acesteia la locul de muncă competent să soluționeze litigiile dintre APA și deputații în Parlament (denumită în continuare „normele interne «APA» privind hărțuirea”). Comitetul consultativ privind hărțuirea și prevenirea acesteia la locul de muncă competent să soluționeze litigiile dintre APA și deputații în Parlament (denumit în continuare „Comitetul consultativ special «APA»”) este compus din cinci deputați, numiți de președintele Parlamentului: trei chestori ai instituției, chestorii Parlamentului, în număr de cinci, reuniți într-un colegiu, fiind deputați în Parlament aleși de colegii lor pentru a gestiona sarcinile administrative și financiare care îi privesc în mod direct pe parlamentari; un deputat numit de Comitetul APA prevăzut la articolul 126 alineatul (2) al doilea paragraf din RAA, în timp ce cel de al cincilea, președintele Comitetului consultativ general, reprezintă administrația Parlamentului. Comitetul consultativ special „APA”, prezidat de unul dintre chestori, are drept misiune principală „să prevină și/sau să pună capăt oricărei hărțuiri a unui APA” și „să îndeplinească un rol de mediere și de informare”.
- 12 În această privință, în temeiul articolului 10 din normele interne „APA” privind hărțuirea, Comitetul consultativ special „APA” are sarcina de a transmite, după ascultarea persoanelor interesate, victima și hărțuitorul prezumați, un raport confidențial colegiului chestorilor. Acest raport confidențial trebuie să conțină o descriere a acuzațiilor, detaliile procedurii, concluziile Comitetului consultativ special „APA” și propunerile privind demersurile ulterioare, solicitând, dacă este cazul, colegiului chestorilor să însărcineze Comitetul consultativ special „APA” să efectueze o anchetă exhaustivă. Articolul 11 din normele interne „APA” privind hărțuirea prevede că, „[i]n cazul în care este însărcinat să efectueze o astfel de anchetă, Comitetul [consultativ special „APA”] transmite concluziile sale și eventuale recomandări chestorilor”, în timp ce articolul 12 din aceleași norme interne prevede, printre altele, că chestorii „indică în scris Comitetului [consultativ special „APA”] măsurile pe care intenționează să le adopte, inclusiv, dacă este cazul, dacă recomandă [p]reședintelui [Parlamentului] să aplice deputatului în cauză o sancțiune în conformitate cu articolele 9 și 153 din Regulamentul Parlamentului [...]”.

Istoricul cauzei

1. Faptele care au condus la pronunțarea Hotărârii CH

- 13 La 1 octombrie 2004, reclamanta a fost angajată de Parlament în calitate de APA pentru a îl asista pe domnul B., deputat în Parlament, în temeiul unui contract care urma să expire la încheierea legislaturii 2004-2009.
- 14 În urma întreruperii mandatului parlamentar al domnului B., începând de la 1 decembrie 2007 până la încheierea legislaturii, reclamanta a fost angajată de Parlament în calitate de APA pentru a o asista pe doamna P., nou membru al Parlamentului care i-a succedat domnului B. pentru restul mandatului în curs.

- 15 Începând cu 1 august 2009, reclamanta a fost angajată de Parlament în calitate de APA pentru a o asista pe doamna P. pe durata legislaturii 2009-2014. Aceasta a fost încadrată în gradul 14 din grupa de funcții II. Totuși, printr-un nou contract, încheiat la 1 septembrie 2010 și care punea capăt contractului precedent, reclamanta a fost angajată să exercite aceleași funcții, dar de data aceasta în gradul 11 din grupa de funcții II (denumit în continuare „contractul de muncă” sau „contractul APA”).
- 16 Începând cu 27 septembrie 2011, reclamanta s-a aflat în concediu medical, care a fost prelungit până la 19 aprilie 2012.
- 17 La 28 noiembrie 2011, reclamanta a informat Comitetul consultativ general despre dificultățile întâmpinate în munca sa, care rezultau, după spusele acesteia, din comportamentul doamnei P. în ceea ce o privea.
- 18 Prin scrisoarea din 6 decembrie 2011, reclamanta a adresat membrilor Comitetului consultativ general întrebări cu privire la demersurile care trebuiau efectuate pentru „a depune o plângere”. În continuare, prin e-mailul din 12 decembrie 2011 și pentru a ilustra hărțuirea morală la care considera că a fost supusă ca urmare a acțiunilor deputatului în Parlament pe care îl asista, reclamanta a transmis tuturor membrilor comitetului menționat, precum și secretarului general al Parlamentului, e-mailul pe care îl adresase în aceeași zi doamnei P., în care descria, în atenția acestui deputat în Parlament, starea sa de sănătate. În sfârșit, prin e-mailul din 21 decembrie 2011, reclamanta s-a adresat președintelui Comitetului consultativ general pentru a solicita o întâlnire.
- 19 La 22 decembrie 2011, reclamanta a introdus la secretarul general al Parlamentului o cerere de asistență în temeiul articolului 24 din statut (denumită în continuare „cererea de asistență”), în care a susținut că este victima unei hărțuiri morale din partea doamnei P. și a solicitat adoptarea de măsuri de îndepărtare, precum și deschiderea unei anchete administrative.
- 20 La 6 ianuarie 2012, doamna P. a transmis unității „Recrutarea și transferul personalului” din cadrul direcției „Dezvoltarea resurselor umane” din cadrul Direcției Generale Personal a Parlamentului o cerere scrisă de reziliere a contractului de APA al reclamantei (denumită în continuare „cererea de reziliere”). La 18 ianuarie 2012, doamna P. a confirmat cererea de reziliere.
- 21 Prin decizia autorității abilitate să încheie contractele de muncă din cadrul Parlamentului (denumită în continuare „AAIC”) din 19 ianuarie 2012, contractul de APA al reclamantei a fost reziliat cu efect de la 19 martie 2012 pentru pretinsul motiv al ruperii legăturii de încredere (denumită în continuare „decizia de concediere”). Reclamanta a fost scutită de perioada de preaviz, care avea o durată de două luni, și anume de la 19 ianuarie 2012 până la 19 martie 2012. În susținerea motivului întemeiat pe ruperea legăturii de încredere, AAIC a invocat faptul că doamna P. o informase că reclamanta nu avea competențele necesare pentru a monitoriza activitatea anumitor comisii parlamentare a căror membră era și că se plânsese de asemenea de faptul că reclamanta făcea dovada unui comportament inacceptabil atât față de ea, cât și față de alți deputați în Parlament și de APA ai acestora.
- 22 Prin scrisoarea din 15 martie 2012, cererea de asistență a fost respinsă de directorul general al Direcției Generale Personal, acționând în calitate de AAIC, pentru motivul că, independent de aspectul dacă un APA putea beneficia de asistență în temeiul articolului 24 din statut, cererea de asistență a reclamantei, referitoare la adoptarea de măsuri de îndepărtare și la desfășurarea unei anchete administrative, rămăsese fără obiect, întrucât, având în vedere decizia de concediere intervenită între timp, reclamanta nu mai exercita o activitate profesională în cadrul Parlamentului (denumită în continuare „decizia de respingere a cererii de asistență”).

- 23 La 30 martie 2012, reclamanta a introdus la secretarul general al Parlamentului o reclamație, în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut, împotriva deciziei de concediere. La 22 iunie 2012, reclamanta a introdus de asemenea o reclamație, în temeiul aceleiași dispoziții statutare, împotriva deciziei de respingere a cererii de asistență.
- 24 Prin decizia din 20 iulie 2012, secretarul general al Parlamentului a admis în parte reclamația introdusă împotriva deciziei de concediere, hotărând să amâne data încetării contractului de APA al reclamantei pentru 20 iunie 2012, ca urmare a concediului medical al acesteia, justificat prin certificat medical, până la 19 aprilie 2012. În schimb, acesta a confirmat temeinicia deciziei de concediere, invocând imposibilitatea, recunoscută de jurisprudență, în special la punctul 149 din Hotărârea din 7 iulie 2010, Tomas/Parlamentul (F-116/07, F-13/08 și F-31/08, EU:F:2010:77), de a controla existența sau pierderea unei legături de încredere, imposibilitate care se extinde în parte la controlul motivelor invocate pentru a justifica inexistența sau pierderea respectivei legături de încredere.
- 25 În orice caz, secretarul general al Parlamentului a considerat că reclamanta nu a făcut dovada existenței unor erori vădite care afectează faptele invocate pentru a justifica ruperea legăturii de încredere, deși Parlamentul avea cunoștința de mai multe abateri profesionale ale reclamantei, în special în legătură cu oportunitatea formulării unor amendamente legislative care puteau fi prezentate într-un dosar, cu o lipsă de curtoazie de care aceasta ar fi dat dovadă în raport cu un deputat în Parlament al unui alt stat membru decât cel al doamnei P. sau cu un comportament insolent al reclamantei față de noua APA recrutată pentru a o asista pe doamna P. și cu o lipsă de politețe manifestată față de aceasta din urmă în prezența unui șef de întreprindere. Un profesor care însoțea un grup de studenți aflați în vizită în incintele instituției s-ar fi plâns de asemenea de o lipsă de politețe din partea reclamantei.
- 26 În sfârșit, potrivit secretarului general al Parlamentului, împrejurarea că reclamanta formulase cererea de asistență nu era de natură să împiedice decizia de concediere pe care deteriorarea vădită a relațiilor dintre doamna P. și reclamantă o făcea inevitabilă.
- 27 Pe de altă parte, prin decizia din 8 octombrie 2012, secretarul general al Parlamentului, în calitatea sa de AAIC, a respins reclamația formulată împotriva deciziei de respingere a cererii de asistență, subliniind că, deși „inform[ase] [reclamanta], în susținerea deciziei de concediere de către AAIC, d[espre] comportamentul [său] inacceptabil [...] și despre fapte precise, verificabile și survenite în prezența unor martori, [aceasta din urmă] formul[a] pretenții pe care niciun element nu le susțin[ea]”. S-a răspuns de asemenea reclamantei că, în general, măsurile pe care aceasta le solicita nu erau „în orice caz compatibile cu natura specifică a relațiilor apropiate și de încredere care sunt în mod necesar cele ale unui deputat cu [APA-ul] său”, că, în particular, o măsură de îndepărtare nu ar avea niciun sens, întrucât ar însemna împiedicarea oricărui raport de muncă efectiv între deputatul în Parlament și APA-ul său și că, pe plan practic, Parlamentul nu putea să îi schimbe repartizarea reclamantei pe lângă un alt deputat al instituției deoarece numai acesta din urmă poate solicita AAIC recrutarea unui APA la alegerea sa. Secretarul general al Parlamentului sublinia de asemenea, în ceea ce privea solicitarea de deschidere a unei anchete administrative, că Hotărârea din 8 februarie 2011, Skareby/Comisia (F-95/09, EU:F:2011:9), invocată în această privință de reclamantă, nu putea fi transpusă la cazul în speță, întrucât deputaților în Parlament nu le este aplicabil statutul și deci nici articolul 12a și că aceștia nu pot să facă obiectul unei sancțiuni disciplinare sau să fie constrânși de AAIC să participe la o anchetă administrativă, chiar dacă o astfel de participare ar fi esențială.
- 28 Prin cererea introductivă primită la grefa Tribunalului la 31 octombrie 2012 și înregistrată sub numărul F-129/12, reclamanta a solicitat, în esență, anularea deciziei de concediere și a deciziei de respingere a cererii de asistență, precum și obligarea Parlamentului la plata către aceasta a sumei de 120 000 de euro cu titlu de daune interese.
- 29 La 12 decembrie 2013, prin Hotărârea CH, care nu a făcut obiectul unui recurs și care, prin urmare, este definitivă, Tribunalul a anulat decizia de concediere și decizia de respingere a cererii de asistență. În plus, „ținând seama de condițiile deosebit de criticabile în care au fost adoptate decizia de

concediere și decizia de respingere a cererii de asistență”, Tribunalul a obligat Parlamentul la plata către reclamantă a sumei de 50 000 de euro cu titlu de reparație pentru prejudiciul moral suferit (Hotărârea CH, punctul 65).

2. Cu privire la măsurile adoptate de Parlament în executarea Hotărârii CH

- 30 În urma deciziei de concediere, anulată prin Hotărârea CH, reclamanta a beneficiat de alocații de șomaj de la data de la care a produs efecte decizia de concediere până la 23 ianuarie 2013, dată la care aceasta a fost angajată de un angajator privat belgian (denumit în continuare „angajatorul privat”) care ulterior a fost constrâns, din motive economice, să o concedieze. Astfel, reclamanta a încasat un salariu de la angajatorul privat între 23 ianuarie 2013 și 12 martie 2014.
- 31 Prin scrisoarea din 15 ianuarie 2014, reclamanta a solicitat Parlamentului să adopte următoarele măsuri pentru a asigura, în conformitate cu articolul 266 TFUE, executarea Hotărârii CH:
- plata către aceasta a remunerației sale începând de la 20 iunie 2012, dată de la care a produs efecte decizia de concediere nelegală, până la 12 martie 2014. În această privință, ea a precizat că, pentru a acoperi diferența dintre remunerația pe care ar fi trebuit să o încaseze dacă nu ar fi fost concediată și salariul pe care l-a încasat de la angajatorul privat până la 12 martie 2014, trebuia să îi fie plătită suma de 7 402,41 euro;
 - reîncadrarea sa pe un post permanent în cadrul Parlamentului;
 - deschiderea unei anchete administrative având ca obiect stabilirea caracterului real al faptelor denunțate în cererea de asistență. Cu privire la acest aspect, ea susținea pe lângă Parlament că declarațiile făcute de doamna P. în presa greacă și germană ilustrau hărțuirea la care aceasta continua să o supună;
 - eliminarea din dosarul său personal a elementelor negative care decurg din cererea de reziliere;
 - transferul drepturilor de pensie pe care le dobândise anterior în cadrul unui sistem național către sistemul de pensii al Uniunii Europene.
- 32 La 12 februarie 2014 a avut loc o întâlnire între avocații reclamantei și reprezentanții serviciului juridic al Parlamentului pentru a discuta despre întinderea măsurilor de executare a Hotărârii CH pe care trebuia să le adopte Parlamentul în temeiul articolului 266 TFUE.
- 33 Prin scrisoarea din 3 martie 2014, Parlamentul a răspuns oficial diverselor cereri de măsuri de executare a Hotărârii CH formulate de reclamantă în scrisoarea sus-menționată din 15 ianuarie 2014 (denumită în continuare „decizia din 3 martie 2014”).
- 34 În ceea ce privește cererea reclamantei prin care aceasta solicită reîncadrarea sa pe un post permanent în cadrul Parlamentului, această instituție a precizat că o asemenea măsură ar depăși în mod vădit ceea ce impunea executarea Hotărârii CH, în special pentru că, potrivit considerentului (7) al Regulamentului (CE) nr. 160/2009 al Consiliului din 23 februarie 2009 de modificare a [RAA] (JO L 55, p. 1), „nicio dispoziție a prezentului regulament nu poate fi interpretată ca oferind [APA] un acces privilegiat sau un acces direct la posturi de funcționari sau alte categorii de agenți ai [Uniunii Europene]”.
- 35 În aceste condiții, ținând seama de caracterul personal al raportului de muncă dintre deputați și APA ai acestora, Parlamentul a informat-o pe reclamantă că o reîncadrare efectivă pe postul său nu era posibilă. Astfel, Parlamentul a precizat că „singura posibilitate const[a] în reîncadrarea [reclamantei] pe postul pe care aceasta îl ocupa înaintea adoptării deciziei de concediere [declarată nelegală], dar cu

dispensarea sa de a presta munca aferentă, și aceasta până la încetarea [contractului său de muncă] [...] la 1 iulie 2014; a) această dispensare de muncă păr[ea] de asemenea conformă cu obligația de solitudine”. În această privință, Parlamentul se angaja să îi plătească reclamantei remunerațiile care îi erau datorate de la 21 iunie 2012, data de la care a produs efecte decizia de concediere, până la încetarea contractului său de muncă, și anume la 1 iulie 2014, cu deducerea remunerațiilor și a alocațiilor de șomaj pe care aceasta ar trebui să le încaseze din altă parte în perioada menționată.

- 36 În plus, Parlamentul a confirmat că cererea de reziliere care fusese formulată la vremea respectivă nu figura în dosarul personal al reclamantei și că decizia de concediere, declarată nelegală de Tribunal, ar fi retrasă din acesta. În ceea ce privește cererea de transfer către sistemul de pensii al Uniunii a drepturilor la pensie dobândite anterior în cadrul unui sistem național, Parlamentul a arătat că reclamanta, care capitaliza abia cinci ani de muncă în calitate de APA, nu îndeplinea condiția de a avea cel puțin 10 ani de serviciu în cadrul Uniunii pentru a putea pretinde o pensie pentru limită de vârstă în sarcina bugetului Uniunii.
- 37 În sfârșit, în ceea ce privește solicitarea de deschidere a unei anchete administrative, deja formulată în cererea de asistență, Parlamentul a precizat că, „[c]u privire la acest aspect, [...] în cazul în care [reclamanta] ar decide să formuleze o acțiune de drept național împotriva [doamnei P.], Parlamentul ar reconsidera situația în lumina jurisprudenței astfel cum reiese aceasta [din cuprinsul punctului 57] din Hotărârea [CH]”.
- 38 Prin scrisoarea din 26 martie 2014, anunțând în același timp intenția sa de a introduce ulterior o reclamație împotriva deciziei din 3 martie 2014, reclamanta a formulat concluzii prin care solicita rectificarea a trei aspecte specifice din cererea sa de măsuri de executare din 15 ianuarie 2014, ceea ce, în opinia sa, nu trebuia să pună probleme Parlamentului.
- 39 Primele două aspecte priveau o reevaluare în sensul majorării sumei de 7 402,41 euro, solicitată inițial de reclamantă pentru a acoperi remunerația datorată pentru perioada cuprinsă între 20 iunie 2012, data concedierii sale nelegale, și 12 martie 2014, data la care aceasta încetase să mai încaseze o remunerație de la angajatorul său privat (denumită în continuare „perioadă de venit dublu”). În această privință, în primul rând, reclamanta susținea că în calculul sumelor încasate de la angajatorul său privat fusese inclusă în mod eronat o primă aferentă celei de a treisprezecea luni, în valoare de 5 686 de euro. Astfel, această primă nu ar constitui o parte din remunerația sa. Dimpotrivă, ea ar corespunde compensării anticipate a unei luni de concediu pe care reclamanta ar fi obligată să îl ia în cadrul următorului său raport de muncă cu un nou angajator privat belgian, dar care nu ar fi remunerat de acesta din urmă. În al doilea rând, reclamanta preciza că, „la plecarea sa [involuntară] de la Parlament în luna februarie 2012”, beneficiase de un preaviz cu durata de două luni. Or, întrucât decizia de concediere a fost anulată, reclamanta considera că în prezent trebuia să fie reîncadrată într-un raport de muncă cu o durată mai lungă, care i-ar da dreptul la un preaviz de trei luni. În consecință, potrivit reclamantei, suma de 5 686 de euro luată în calcul în legătură cu perioada de venit dublu ar trebui să fie de asemenea majorată cu suma de 3 977,43 euro, corespunzătoare salariului aferent lunii de preaviz suplimentare pe care i-o datora Parlamentul.
- 40 În al treilea rând, reclamanta preciza că, fiind legată prin contract de Parlament în calitatea sa de APA, până la expirarea contractului său la încheierea legislaturii, și anume la 1 iulie 2014, această instituție avea obligația să îi restituie legitimația de APA și vinieta de acces la parcările Parlamentului.
- 41 Prin scrisoarea din 2 aprilie 2014 (denumită în continuare „decizia din 2 aprilie 2014”), Parlamentul, ca răspuns la cererile suplimentare de măsuri de executare formulate de reclamantă la 26 martie 2014, a arătat mai întâi că, întrucât jurisprudența definea într-un mod foarte larg sumele care trebuiau să fie deduse din remunerațiile datorate *a posteriori* unei persoane care s-ar dovedi că a fost concediată din greșeală, era obligat să deducă prima aferentă celei de a treisprezecea luni care se încadra în noțiunea „indemnizație compensatorie” în sensul punctului 71 din Hotărârea din 13 aprilie 2011, Scheefers/Parlamentul (F-105/09, EU:F:2011:41). În ceea ce privește al doilea aspect invocat de

reclamantă în scrisoarea sa din 26 martie 2014, Parlamentul a explicat că, dat fiind că nu a adoptat o nouă decizie de concediere, nu se mai pune problema unui drept de preaviz. Astfel, contractul de muncă era menținut pe viitor până la încheierea legislaturii, la 1 iulie 2014, și, prin urmare, nu se mai pune problema concedierii. În sfârșit, în ceea ce privește al treilea aspect invocat în scrisoarea din 26 martie 2014, Parlamentul a explicat că „accesul în incintele și în parcările Parlamentului [era] accesoriu exercitării atribuțiilor, de care [reclamanta] [fusesse] dispensată până la încetarea contractului său [de muncă]”. Totuși, Parlamentul a decis să transmită solicitarea acesteia unității „Acreditare” din cadrul Direcției Generale Securitate a Secretariatului General al Parlamentului.

- 42 La 16 aprilie 2014, în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut, reclamanta a formulat o reclamație împotriva deciziilor din 3 martie 2014 și din 2 aprilie 2014. În primul rând, în ceea ce privește exact prima aferență celei de a treisprezecea luni pe care o incluse în mod eronat în calculul sumelor încasate de la angajatorul său privat, reclamanta preciza că era vorba despre o „dublă indemnizație de concediu, care [fusesse] plătită exclusiv cu titlu de plată anticipată pentru concedii plătite viitoare”. În al doilea rând, în ceea ce privește consecințele care decurg din anularea deciziei de concediere, reclamanta susținea că ea trebuia „să poată beneficia de toate avantajele legate de contractul [său] [de muncă]” până la încetarea acestuia. Pentru acest motiv, revenea Parlamentului nu doar sarcina de a-i restitui legitimația sa de APA și vinieta de acces la parcările Parlamentului, ci și aceea de a-i restabili dreptul de a-și utiliza adresa de e-mail de serviciu și de a consulta intranetul Parlamentului. În această privință, reclamanta susținea că lipsa reîncadrării efective pe postul său de APA o privea de contacte esențiale pentru continuarea carierei sale și îi cauzase un prejudiciu evaluat la 15 000 de euro. În al treilea rând, în ceea ce privește consecințele care decurg din anularea deciziei de respingere a cererii de asistență, Hotărârea CH nu poate fi înțeleasă, în opinia sa, în sensul că Tribunalul ar fi intenționat să condiționeze acordarea unei asistențe în temeiul articolului 24 din statut de introducerea unei acțiuni la o instanță națională împotriva hărțuitorului prezumat. Potrivit reclamantei, Parlamentul ar fi executat numai parțial Hotărârea CH, ceea ce i-ar fi cauzat acesteia un prejudiciu moral pe care, în această etapă, ea îl evalua *ex æquo et bono* la o valoare de 60 000 de euro.
- 43 Prin scrisoarea din 6 iunie 2014, în cadrul măsurilor de executare a Hotărârii CH, serviciul juridic al Parlamentului a informat-o pe reclamantă despre existența normelor interne „APA” privind hărțuirea și despre instituirea Comitetului consultativ special „APA”. Astfel, acesta i-a explicat că, pe viitor, comitetul menționat era „instanța competentă să soluționeze o eventuală plângere privind hărțuirea din partea [reclamantei]” și a „sfătui[t-o] [...] să se adreseze [C]omitetului [consultativ special «APA»] prin intermediul secretariatului acestuia”.
- 44 Prin scrisoarea din 20 iunie 2014, reclamanta a răspuns că, în urma anulării deciziei de respingere a cererii de asistență, Parlamentul era în continuare sesizat cu această cerere care își avea originea în comportamentul doamnei P. În consecință, reclamanta se întreba în legătură cu „motivele pentru care Parlamentul [...] nu consider[ase] util, tocmai în cadrul măsurilor de executare a Hotărârii [CH], să sesizeze el însuși și în mod direct [Comitetul consultativ special «APA»], din moment ce acesta ar fi valabil constituit, fapt care nu [ii] [fusesse] încă confirmat”.
- 45 Prin scrisoarea din 4 august 2014, secretarul general al Parlamentului, acționând în calitate de AAIC, a respins reclamația din 16 aprilie 2014 (denumită în continuare „decizia de respingere a reclamației”). După ce a amintit că reclamanta primise deja suma totală de 9 433,20 euro, reprezentând diferența dintre, pe de o parte, sumele pe care aceasta le încasase cu titlu de alocații de șomaj și ca salariat al angajatorului privat între 20 iunie 2012 și 12 martie 2014 și, pe de altă parte, remunerațiile pe care le încasase în aceeași perioadă în calitate de APA, Parlamentul mai întâi a reiterat faptul că, în ceea ce privește perioada de venit dublu, suma de 5 686 de euro, care era în continuare revendicată de reclamantă, fusese dedusă în mod întemeiat, întrucât aceasta „corespund[ea] compensației financiare pentru concediile plătite neefectuate de [reclamantă] înainte de încetarea contractului său de muncă [cu angajatorul privat]”.

- 46 În continuare, referitor la problema restituirii legitimației de APA și a vinierei de acces la parcări, Parlamentul a arătat că reclamanta a avut posibilitatea să le ridice de la unitatea „Acreditare” începând de la 23 aprilie 2014. Pe de altă parte, Parlamentul i-a amintit reclamantei că a admis cererea sa de adresă de e-mail și de acces la intranetul Parlamentului exprimată în reclamația sa, și anume la 16 aprilie 2014, acordându-i o adresă de e-mail și acces la intranetul Parlamentului. Considerând că a răspuns astfel tuturor cererilor formulate de reclamantă, fără a o împiedica în niciun mod să ia legătura cu deputați ai instituției, Parlamentul a respins cererile de despăgubire formulate de reclamantă.
- 47 În sfârșit, în ceea ce privește măsurile de luat în legătură cu anularea deciziei de respingere a cererii de asistență, Parlamentul și-a reiterat poziția, astfel cum a fost exprimată în decizia din 3 martie 2014, potrivit căreia, în cazul în care reclamanta ar decide să introducă o acțiune la o instanță națională împotriva doamnei P., Parlamentul ar fi gata să reconsidere situația în lumina punctului 57 din Hotărârea CH. Cu toate acestea, Parlamentul nu a abordat problema deschiderii unei anchete administrative. În schimb, a solicitat autorizarea reclamantei să sesizeze Comitetul consultativ special „APA” cu privire la cazul său.
- 48 La 25 noiembrie 2014, Parlamentul a fost notificat de grefa Tribunalului cu privire la prezenta acțiune. Comitetul consultativ special „APA” și-a desfășurat întâlnirea de constituire a doua zi, mai exact la 26 noiembrie 2014. Din cuprinsul punctului 2 din procesul-verbal al acestei întâlniri reiese că, „dacă este necesar, jurisconsult[ul] [Parlamentului] ar putea fi desemnat să participe la întâlnirea comitetului [...] pentru a-l consilia pe acesta din urmă cu privire la probleme de ordin juridic”. Din cuprinsul punctului 4 din același proces-verbal reiese că „jurisconsultul i-[a] inform[at] pe membrii [Comitetului consultativ special «APA»] despre poziția Parlamentului în [...] două cauze de prezumție de hărțuire[, printre care și cauza în care s-a pronunțat Hotărârea CH]”.
- 49 Prin scrisoarea din 17 decembrie 2014, președintele Comitetului consultativ special „APA” a convocat-o pe reclamantă la o întâlnire cu membrii respectivului comitet, prevăzută pentru 28 ianuarie 2015.
- 50 La 15 ianuarie 2015, reclamanta a prezentat Comitetului consultativ special „APA” observațiile sale scrise. Audierea reclamantei și cea a doamnei P. în fața acestui comitet au avut loc la 28 ianuarie 2015.

Concluziile părților și procedura

- 51 Reclamanta solicită în esență Tribunalului:
- anularea deciziei din 3 martie 2014, întrucât prin aceasta Parlamentul a refuzat să deschidă o anchetă administrativă prin care să fie stabilit caracterul real al faptelor denunțate în cererea de asistență;
 - anularea deciziei din 2 aprilie 2014, întrucât prin aceasta Parlamentul a refuzat să îi plătească un quantum suplimentar de 5 686 de euro, majorat cu dobânzi de întârziere calculate la rata stabilită de Banca Centrală Europeană (BCE) pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte de bază;
 - anularea deciziei de respingere a reclamației;
 - obligarea Parlamentului la repararea prejudiciului material suferit de aceasta, evaluat la un quantum de 144 000 de euro, majorat cu dobânzi de întârziere calculate la rata stabilită de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte de bază;

- obligarea Parlamentului la repararea prejudiciului moral suferit de aceasta prin acordarea unei sume evaluate *ex æquo et bono* la 60 000 de euro,
- obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată.

52 Parlamentul solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca nefondată;
- obligarea reclamantei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

53 În urma celui de al doilea schimb de memorii autorizat de Tribunal, părțile și-au exprimat acordul pentru aplicarea în speță a articolului 59 alineatul (2) din Regulamentul de procedură. Tribunalul a decis în consecință, în temeiul acestei dispoziții, să se pronunțe fără organizarea unei ședințe și a informat părțile despre acest lucru prin scrisoarea grefei din 7 iulie 2015.

În drept

1. *Cu privire la obiectul acțiunii*

54 Trebuie amintit că, în conformitate cu principiul economiei de procedură, instanța Uniunii poate decide că nu este necesar să se statueze în mod special cu privire la concluziile îndreptate împotriva deciziei de respingere a reclamației atunci când constată că acestea sunt lipsite de conținut autonom și se confundă în realitate cu cele îndreptate împotriva deciziei în privința căreia a fost formulată reclamația. Situația poate fi aceasta în special atunci când constată că decizia de respingere a reclamației este pur confirmativă în raport cu decizia care face obiectul reclamației și că, în consecință, anularea aceleia nu ar produce asupra situației juridice a persoanei interesate niciun efect distinct de cel care decurge din anularea celei din urmă (Hotărârea din 21 septembrie 2011, Adjemian și alții/Comisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, punctul 33, și Hotărârea din 19 noiembrie 2014, EH/Comisia, F-42/14, EU:F:2014:250, punctul 85).

55 În speță, în reclamația sa din 16 aprilie 2014, reclamanta a formulat pentru prima dată o cerere de acces la intranetul Parlamentului și la o adresă de e-mail, cerere la care AAIC a răspuns în decizia de respingere a reclamației. În schimb, cu privire la toate celelalte aspecte, decizia de respingere a reclamației confirmă deciziile din 3 martie 2014 și din 2 aprilie 2014, astfel încât nu este necesară, în această măsură, pronunțarea în special cu privire la concluziile în anularea deciziei de respingere a reclamației, chiar dacă motivarea care figurează în această din urmă decizie precizează anumite motive din deciziile inițiale din 3 martie 2014 și din 2 aprilie 2014 și trebuie astfel, ținând seama de caracterul evolutiv al procedurii precontencioase, să fie de asemenea luată în considerare pentru examinarea legalității deciziilor din 3 martie 2014 și din 2 aprilie 2014, fiind necesar ca motivarea menționată să coincidă cu aceste din urmă acte (a se vedea Hotărârea din 19 noiembrie 2014, EH/Comisia, F-42/14, EU:F:2014:250, punctul 86 și jurisprudența citată).

2. *Cu privire la concluziile în anulare*

56 Prin concluziile sale în anulare, reclamanta contestă caracterul adecvat al măsurilor de executare a Hotărârii CH adoptate de Parlament în deciziile din 3 martie 2014 și din 2 aprilie 2014 în ceea ce privește două serii de măsuri care trebuie analizate succesiv, și anume, în primul rând, cele în legătură cu anularea deciziei de concediere și, în al doilea rând, cele în legătură cu anularea deciziei de respingere a cererii de asistență.

Cu privire la măsurile de executare adoptate de Parlament în legătură cu anularea deciziei de concediere prin Hotărârea CH

Argumentele părților

- 57 În primul rând, reclamanta critică Parlamentul pentru că a ținut seama în mod eronat, în deciziile sale din 3 martie 2014 și din 2 aprilie 2014, de suma de 5 686 de euro cu titlu de sume care, în contextul executării Hotărârii CH, trebuiau deduse din remunerațiile datorate de Parlament pentru perioada de venit dublu. Astfel, ar fi vorba nu despre o primă aferentă celei de a treisprezecea luni, ci despre o dublă indemnizație de concediu plătită anticipat de angajatorul privat pentru concedii viitoare care, atunci când vor fi efectiv efectuate, nu vor fi remunerate de noul angajator. Reclamanta prezintă în această privință o „adeverință de concediu”, emisă la 16 decembrie 2013 de societatea de asigurări belgiană Partena, din care reiese că „cuantumul indemnizației de concediu va fi dedus din remunerațiile [reclamantei] atunci când [aceasta își va efectua] concediul la noul [său] angajator”.
- 58 În al doilea rând, reclamanta critică Parlamentul pentru că nu i-a restituit, în cel mai scurt timp după pronunțarea Hotărârii CH, legitimația sa de APA și vinieta sa de parcare și nu i-a permis din nou accesul la adresa de e-mail de serviciu și la intranetul Parlamentului (denumite în continuare, împreună, „instrumentele de lucru”). Ea arată că aceste instrumente de lucru erau singurele de natură să îi permită să între din nou în mod eficient în contact cu deputații în Parlament și să ia cunoștință de ofertele de posturi de APA vacante. Deciziile a căror anulare o solicită reclamanta ar fi afectate de nelegalitate în măsura în care instrumentele de lucru, care sunt strâns legate de însăși existența calității sale de APA, ar fi fost restituite numai foarte târziu. Ca urmare a acestei restituiri tardive, ea ar fi pierdut o șansă deloc negliabilă de a i se oferi un nou contract de APA.
- 59 Parlamentul răspunde că suma în litigiu de 5 686 de euro constituie o „indemnizație compensatorie”, în sensul Hotărârii din 13 aprilie 2011, Scheefers/Parlamentul (F-105/09, EU:F:2011:41, punctul 71), pe care avea obligația să o deducă din remunerațiile pe care le datora pentru prestațiile efectuate de reclamantă în calitate de APA în perioada de venit dublu. Referitor la critica privind restituirea tardivă a instrumentelor de lucru, Parlamentul susține în esență că, întrucât reclamanta a fost dispensată de a munci până la încetarea contractului său de muncă, aceasta nu avea nevoie să dispună de instrumentele de lucru. În aceste condiții, Parlamentul atrage atenția că, din motive de solitudine și din dorința de compensare față de reclamantă, a răspuns favorabil solicitărilor formulate de aceasta cu privire la accesul la instrumentele de lucru.

Aprecierea Tribunalului

– Cu privire la posibilitatea de a deduce din cuantumul remunerațiilor datorate pentru perioada de venit dublu suma încasată de reclamantă cu titlu de indemnizație de concediu

- 60 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că anularea unui act de către instanță are drept efect eliminarea retroactivă a acestui act din ordinea juridică și că, în cazul în care actul anulat a fost deja executat, anularea efectelor acestuia impune restabilirea situației juridice în care se afla reclamanta anterior adoptării acestui act (Hotărârea din 26 mai 2011, Kalmár/Europol, F-83/09, EU:F:2011:66, punctul 88).
- 61 În consecință, potrivit articolului 266 TFUE, Parlamentul avea obligația să adopte măsurile pe care le implica executarea Hotărârii CH plasându-se la data la care a fost adoptată decizia de concediere anulată prin hotărârea menționată. De la bun început trebuie constatat că reclamanta nu contestă neapărat, în principiu, decizia Parlamentului din 3 martie 2014 de a o reîncadra cu contract de muncă în calitate de APA până la încheierea legislaturii în curs la data adoptării deciziei respective, și anume până la 1 iulie 2014, dispensând-o în același timp de exercitarea efectivă a funcțiilor de APA. Tribunalul consideră, în orice caz, că această măsură de executare a Hotărârii CH nu părea inadecvată

având în vedere, pe de o parte, contextul în care trebuie să se desfășoare activitățile unui APA, în speță în cadrul unui raport direct cu deputatul în Parlament în cauză, acesta fiind singurul care are competența de a-și alege colaboratorii, precum și, pe de altă parte, faptul că reclamanta își reluase activitatea profesională la un angajator privat, astfel încât perioada în care aceasta a fost salariată respectivului angajator privat și cea în care a beneficiat de indemnizația de șomaj a rezultat ca fiind o perioadă de venit dublu. În schimb, reclamanta contestă modul în care Parlamentul a calculat cuantumul remunerației care îi era datorată pentru perioada menționată.

- 62 În această privință, Parlamentul putea să considere că restabilirea situației juridice în care se afla reclamanta anterior adoptării deciziei de concediere anulate prin Hotărârea CH implica să îi plătească acesteia, pentru perioada cuprinsă între 20 iunie 2012, data de la care a produs efecte decizia de concediere, și 1 iulie 2014, data încetării contractului de muncă, diferența dintre, pe de o parte, cuantumul remunerației la care reclamanta ar fi avut dreptul dacă ar fi rămas în funcție și ar fi exercitat efectiv activități de APA, precum și, pe de altă parte, remunerația sau alocațiile de șomaj pe care le încasase efectiv din altă parte (Hotărârea din 26 mai 2011, Kalmár/Europol, F-83/09, EU:F:2011:66, punctul 90), fără a duce atingere dreptului organismului care a plătit indemnizațiile de șomaj menționate de a recupera de la Parlament cuantumul respectivelor indemnizații.
- 63 În ceea ce privește remunerațiile sau indemnizațiile de șomaj care pot fi deduse în perioada de venit dublu, reiese din jurisprudență că acestea pot include „cuantumul remunerației, al onorariilor, al indemnizației de șomaj sau al oricărei alte indemnizații compensatorii” sau „remunerații de aceeași natură” încasate de reclamantă în perioada de venit dublu „în locul remunerației” pe care aceasta ar fi trebuit în mod normal să o încaseze dacă, în lipsa deciziei de concediere anulate, ar fi rămas în funcție în cadrul Parlamentului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 aprilie 2011, Scheefers/Parlamentul, F-105/09, EU:F:2011:41, punctul 71).
- 64 Cu privire la acest aspect, trebuie remarcat că, în temeiul dreptului belgian și astfel cum reiese din documentele prezentate de părți, indemnizația de concediu include remunerația care este în mod normal datorată pentru perioada concediului, precum și un supliment egal, pentru fiecare lună prestată sau asimilată din anul precedent, cu a douăsprezecea parte din 92 % din remunerația brută aferentă lunii în cursul căreia debutează concediul. Pe de altă parte, în cazul concedierii sub statutul de angajat de drept privat, angajatorul care concediază are obligația, precum în speță, să plătească anticipat indemnizația de concediu la încetarea contractului de muncă.
- 65 În această privință, în împrejurările din speță, indemnizația de concediu încasată de reclamantă de la angajatorul privat nu trebuie considerată ca fiind o indemnizație menită să înlocuiască o remunerație pe care aceasta ar fi primit-o efectiv în perioada de venit dublu în locul remunerației pe care trebuia să o încaseze de la Parlament pentru prestațiile sale în calitate de APA. Astfel, această indemnizație trebuie să acopere zilele de concediu anual pe care reclamanta va fi obligată să le efectueze ulterior, în cadrul unui nou contract de muncă de drept belgian, dar care nu vor fi, la momentul utilizării lor, remunerate de noul angajator privat. Dimpotrivă, din certificatul emis de societatea de asigurări belgiană Partena rezultă că, la momentul utilizării obligatorii a zilelor de concediu acoperite de această indemnizație, suma alocată cu titlu de indemnizație de concediu va trebui să fie dedusă din salariu de către noul angajator. Or, a lua în considerare cuantumul acestei indemnizații cu titlu de remunerație sau de indemnizație compensatorie încasată în perioada de venit dublu ar însemna să se ia în considerare un venit care, desigur, a fost deja plătit anticipat, dar care, în realitate, va trebui în principiu să fie ulterior dedus din salariul încasat și care se dovedește, astfel, că reprezintă remunerația pentru perioadele de concediu care urmează a fi efectuate în afara perioadei de venit dublu și pe care indemnizația în cauză trebuie să le acopere în termeni de remunerație.
- 66 Prin urmare, astfel cum susține în mod întemeiat reclamanta, Parlamentul nu putea, în definirea măsurilor pe care le implica executarea Hotărârii CH în legătură cu anularea prin hotărârea menționată a deciziei de concediere și în urma solicitării reclamantei din 26 martie 2014, în speță în

decizia din 2 aprilie 2014, să deducă din cuantumul remunerației pe care reclamanta ar fi trebuit să o încaseze de la Parlament pentru prestațiile sale în calitate de APA în perioada de venit dublu suma de 5 686 de euro, corespunzătoare indemnizației de concediu plătite de angajatorul privat.

– Cu privire la restituirea instrumentelor de lucru

- 67 În ceea ce privește instrumentele de lucru, cu privire la care reclamanta reproșează Parlamentului că nu i le-a pus la dispoziție decât tardiv, și aceasta cu încălcarea articolului 266 TFUE, Tribunalul amintește că, având în vedere caracterul personal al raportului de muncă dintre deputații în Parlament și APA ai acestora, Parlamentul putea să considere, în decizia din 3 martie 2014, că nu era adecvat să o reîncadreze efectiv pe reclamantă pe postul său, decizie pe care reclamanta nu a contestat-o în mod real în principiu. În mod similar, Parlamentul putea decide că nu era în măsură să o repartizeze pe reclamantă pe un alt post de APA, pentru motivul că deputații în Parlament înșiși sunt cei care, conform articolelor 5a și 128 alineatul (2) din RAA, își aleg APA și solicită ulterior administrației Parlamentului să efectueze recrutarea APA pe care i-au ales, dat fiind că angajarea acestora presupune existența unei legături de încredere.
- 68 În plus, într-o situație în care, în această etapă, nu este nici cert, nici dovedit că reclamanta ar fi fost efectiv victima unei hărțuri morale în sensul articolului 12a din statut din partea deputatului în Parlament pe care îl asista și în măsura în care, având în vedere statutul lor particular, caracterizat și justificat prin existența unei legături de încredere cu deputatul în Parlament pe care sunt însărcinați să îl asiste, APA nu au vocația de a ocupa un post permanent, AAIC putea să considere că ea nu avea obligația, cu titlu de măsură de executare a Hotărârii CH, să o repartizeze pe reclamantă, cu titlu temporar sau permanent, pe un post în unul dintre serviciile sale care putea fi ocupat de un agent temporar în sensul articolului 2 din RAA sau de un agent contractual în sensul articolului 3a din RAA.
- 69 În consecință, a doua critică trebuie înțeleasă în sensul că reclamanta, fără a-și revendica în mod necesar dreptul, în temeiul măsurilor de executare a Hotărârii CH, la o reîncadrare efectivă în calitate de APA pe lângă un deputat în Parlament, reproșează acestei instituții că a încălcat articolul 266 TFUE prin faptul că nu i-a pus la dispoziție instrumentele de lucru imediat după pronunțarea Hotărârii CH și, în orice caz, prin faptul că a întârziat această punere la dispoziție, ceea ce ar fi avut consecințe asupra capacității sale de a efectua demersuri pentru a putea fi recrutată pe lângă un deputat în Parlament nou ales pentru perioada legislaturii următoare.
- 70 În această privință, părțile nu contestă faptul că funcționarii și alți agenți ai Parlamentului în activitate dispun în mod normal, pentru exercitarea funcțiilor lor, de un drept de acces permanent în incintele Parlamentului și că aceștia primesc un titlu de acces specific, sub forma unei legitimații, precum și, dacă este cazul, o vinieta de acces în parcările instituției care le permite să uzeze de acest drept.
- 71 Or, ca urmare a dispensării de care beneficia reclamanta de a-și îndeplini sarcinile de APA pe perioada rămasă din contractul său de muncă, Parlamentul nu avea obligația de a restitui legitimația și vinieta revendicate de aceasta ca măsură de executare care decurge direct din Hotărârea CH.
- 72 Pe de altă parte, trebuie să se constate că, atunci când, prin scrisoarea sa din 26 martie 2014, și anume la mai mult de trei luni după pronunțarea Hotărârii CH, reclamanta și-a exprimat în sfârșit dorința de a dispune din nou de o legitimație și de o vinieta de acces în parcările Parlamentului, Parlamentul a aprobat cererea acesteia câteva zile mai târziu, prin decizia din 2 aprilie 2014, și a ținut legitimația și vinieta la dispoziția sa începând din 23 aprilie 2014. Prin urmare, criticile reclamantei în această privință trebuie respinse.

- 73 În ceea ce privește solicitarea privind obținerea unei adrese de e-mail și a accesului la intranetul Parlamentului, solicitare pe care reclamanta a formulat-o pentru prima dată în reclamația sa din 16 aprilie 2014, este adevărat că, având în vedere specificitățile cazului în speță, Parlamentul a avut o anumită întârziere pentru a concepe un acces informatic din exterior pentru un APA care nu exercita, în fapt, funcțiile aferente unui APA și care nu era efectiv legat de unul dintre deputații în Parlament aflați în funcție.
- 74 În această privință, pe de o parte, solicitarea reclamantei de a avea acces la infrastructura și la facilitățile informatice ale Parlamentului pare să se înscrie într-un demers, desigur, de înțeles, prin care se urmărește ca aceasta să fie în măsură să îi contacteze pe deputații în Parlament nou aleși înainte de intrarea lor efectivă în funcție, prevalându-se de calitatea sa de APA în funcție, ceea ce o adresă e e-mail de la Parlament ar fi confirmat, dându-i o anumită vizibilitate. În același mod, reclamanta dorea să aibă acces la anumite informații difuzate în cadrul Parlamentului. Cu toate acestea, trebuie să se constate că, deși instituția poate, dacă consideră oportun, să permită funcționarilor și agenților săi să utilizeze, în afara orelor consacrate muncii, infrastructurile sale, inclusiv pe cea informatică, în scopuri exterioare serviciului, această posibilitate a instituției nu poate fi transformată în drept statutar al funcționarilor și al agenților, mai ales într-o situație precum cea din speță, în care persoana interesată a fost dispensată de îndeplinirea sarcinilor sale profesionale în interesul serviciului și cu toate că dispozițiile interne din cadrul Parlamentului precizează clar că „[e]-mailul [...] este strict rezervat unei utilizări direct legate de atribuțiile exercitate de [agent]”.
- 75 Pe de altă parte și în orice caz, trebuie amintit că, în general, atunci când executarea unei hotărâri de anulare impune adoptarea unei serii de măsuri administrative, această executare nu se poate efectua imediat. Astfel, instituțiile trebuie să dispună de un termen rezonabil pentru a se conforma hotărârii de anulare (Hotărârea din 12 ianuarie 1984, Turner/Comisia, 266/82, EU:C:1984:3, punctul 5, Hotărârea din 10 iulie 1997, Apostolidis și alții/Comisia, T-81/96, EU:T:1997:111, punctul 37, și Hotărârea din 20 iunie 2012, Menidiatis/Comisia, F-79/11, EU:F:2012:89, punctul 40). Or, Tribunalul consideră să punerea la dispoziția reclamantei, la 18 iunie 2014, a unei adrese de e-mail și a accesului la intranetul Parlamentului a intervenit într-un termen rezonabil, având în vedere faptul că solicitarea în acest sens a fost formulată la 16 aprilie 2014 și că erau necesare aranjamente tehnice pentru a proceda astfel, întrucât acordarea accesului la intranetul Parlamentului și punerea la dispoziția unui APA a unei adrese de e-mail necesitau o autorizare prealabilă din partea deputatului în Parlament pe care acesta îl asistă.
- 76 Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se considere că, în ceea ce privește măsurile pe care le implica executarea Hotărârii CH în legătură cu anularea deciziei de concediere, Parlamentul, în răspunsul său la solicitările suplimentare din 26 martie 2014, a încălcat articolul 266 TFUE numai în ceea ce privește deducerea din remunerațiile datorate pentru perioada de venit dublu a cuantumului de care a beneficiat reclamanta cu titlu de indemnizație de concediu plătită în temeiul dreptului belgian.
- 77 Prin urmare, trebuie anulată decizia din 2 aprilie 2014, astfel cum a fost confirmată prin decizia de respingere a reclamației, în măsura în care Parlamentul a refuzat să plătească reclamantei un quantum suplimentar de 5 686 de euro. În plus, având în vedere această anulare, trebuie deja admisă cererea de despăgubire a reclamantei cu privire la această sumă, precum și cererea sa ca aceasta să fie majorată cu dobânzi de întârziere la rata stabilită de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte, începând de la 1 iulie 2014, data încetării contractului său.

Cu privire la măsurile de executare adoptate de Parlament în legătură cu anularea deciziei de respingere a cererii de asistență prin Hotărârea CH

Argumentele părților

- 78 Reclamanta susține că, în ceea ce privește decizia de respingere a cererii sale de asistență anulată de Tribunal, Parlamentul s-a limitat, în decizia din 3 martie 2014 și ca măsură de executare a Hotărârii CH, să examineze posibilitatea de a-i oferi asistență în sensul articolului 24 din statut, dar numai în ipoteza în care aceasta ar decide să introducă la o instanță națională o acțiune împotriva doamnei P. Or, potrivit reclamantei, aceasta nu ar constitui o măsură adecvată de executare a Hotărârii CH în sensul articolului 266 TFUE. Astfel, AAIC ar fi trebuit să reia examinarea cererii sale de asistență și, ținând seama de începuturile de probă pe care reclamanta le-a furnizat la data cererii menționate, ar fi trebuit să deschidă o anchetă administrativă, astfel cum este prevăzută de jurisprudență, pentru a stabili caracterul real al faptelor de hărțuire denunțate de reclamantă în cererea sa de asistență.
- 79 În această privință, reclamanta susține în special că Tribunalul nu ar fi înțeles să condiționeze obligația AAIC de a-i acorda asistența sa pentru introducerea unei acțiuni la o instanță națională, întrucât asistarea unui APA în cadrul unei acțiuni în fața instanței naționale nu este decât una dintre formele pe care le poate lua obligația de asistență prevăzută la articolul 24 din statut.
- 80 În sfârșit, reclamanta observă că AAIC nu a încredințat Comitetului consultativ special „APA” competențele pe care le deține în temeiul articolului 24 din statut și că este de neînțeles faptul că AAIC nu a decis să deschidă o anchetă administrativă imediat după pronunțarea Hotărârii CH sau să sesizeze ea însăși Comitetul consultativ special „APA” imediat după constituirea acestuia dacă dorea ca acest comitet să preia ancheta administrativă pe care în mod normal ea era obligată să o efectueze. Reclamanta constată, așadar, încălcarea de către Parlament a articolului 24 din statut, a obligației de solitudine și a articolului 31 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- 81 La rândul său, Parlamentul concluzionează în sensul respingerii motivelor invocate. În această privință, el observă că, din luna februarie 2014, respectiv anterior constituirii Comitetului consultativ special „APA”, îi oferise asistență reclamantei în cazul în care aceasta decidea să introducă o acțiune împotriva doamnei P. în fața unei instanțe naționale. Ulterior, el a informat Comitetul consultativ special „APA”, cu ocazia primei întâlniri a acestui nou comitet, în speță la 26 noiembrie 2014, despre existența plângerii privind hărțuirea formulată de reclamantă. Or, comitetul menționat, căruia AAIC îi încredințase sarcina de a desfășura o anchetă administrativă în contextul unor acuzații de hărțuire formulate de APA în privința unor deputați în Parlament în scopul aplicării articolului 24 din statut în cazul în care o plângere privind un deputat în Parlament provine de la această categorie de personal, a instrumentat plângerea în cauză procedând la audierea reclamantei, precum și a doamnei P. În această privință, Parlamentul subliniază că deputații în Parlament nu sunt subordonați AAIC și că Parlamentul nu este, așadar, în această calitate de AAIC, în măsură să îi constrângă să coopereze la o anchetă administrativă, cu atât mai puțin cu cât AAIC nu dispune de nicio putere de a le aplica sancțiuni în caz de hărțuire dovedită.

Aprecierea Tribunalului

- 82 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, pentru a se conforma obligației pe care o prevede în sarcina sa articolul 266 TFUE, revine instituției care emite un act anulat de instanța Uniunii să determine care sunt măsurile necesare pentru executarea hotărârii de anulare prin exercitarea puterii de apreciere de care dispune în acest scop, cu respectarea atât a dispozitivului și a motivării hotărârii pe care este obligată să o pună în executare, cât și a dispozițiilor aplicabile ale dreptului Uniunii. În această privință, dacă executarea hotărârii de anulare prezintă dificultăți particulare, instituția vizată își poate îndeplini obligația care decurge din articolul 266 TFUE adoptând orice decizie care ar fi de natură să compenseze în mod echitabil un dezavantaj care a rezultat din aceasta pentru persoanele interesate. În

acest context, autoritatea împuternicită să facă numiri sau, precum în speță, AAIC, poate, de exemplu, să stabilească un dialog cu reclamantul pentru a încerca să ajungă la un acord care să îi ofere acestuia o compensație echitabilă pentru nelegalitatea căreia i-a fost victimă (a se vedea Hotărârea din 9 august 1994, Parlamentul/Meskens, C-412/92 P, EU:C:1994:308, punctele 28 și 30, Hotărârea din 8 octombrie 1992, Meskens/Parlamentul, T-84/91, EU:T:1992:103, punctul 80, și Hotărârea din 17 martie 1994, Hoyer/Comisia, T-43/91, EU:T:1994:29, punctul 64).

- 83 Cu toate acestea, chiar în cazul în care executarea hotărârii de anulare prezintă dificultăți particulare și în care un dialog cu persoana interesată nu permite să se ajungă la un acord, puterea de apreciere de care dispune instituția în cauză este, de fapt, limitată de necesitatea de a respecta dispozitivul și motivarea hotărârii pe care trebuie să o execute, precum și dispozițiile aplicabile ale dreptului Uniunii. Astfel, instituția trebuie să evite în special ca măsurile adoptate să nu fie afectate de aceleași neregularități precum cele identificate în hotărârea de anulare (Hotărârea din 13 decembrie 2012, Honnefelder/Comisia, F-42/11, EU:F:2012:196, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 84 În speță, în ceea ce privește motivul invocat de reclamantă, referitor la refuzul AAIC de a deschide o anchetă administrativă având ca obiect faptele de hărțuire a căror victimă pretindea că este, trebuie să se constate că, în decizia din 3 martie 2014, AAIC nu a informat-o pe reclamantă despre deschiderea unei anchete administrative cu privire la pretensele fapte de hărțuire morală. Astfel, ținând seama de solicitarea de deschidere a unei anchete administrative formulată în cererea de măsuri de executare din 15 ianuarie 2014, prin care se reitiera solicitarea de deschidere a unei astfel de anchete inițial prezentată în cererea de asistență, precum și în reclamația din 16 aprilie 2014, trebuie să se considere că, prin decizia de respingere a reclamației, AAIC a refuzat în mod implicit, dar necesar să deschidă o astfel de anchetă administrativă, limitându-se la a preciza că fusese creat un comitet consultativ special „APA”, care a fost constituit numai la 26 noiembrie 2014 și a audiat-o pe reclamantă numai în ianuarie 2015, și anume ulterior atât deciziei de respingere a reclamației, cât și datei introducerii prezentei acțiuni.
- 85 Trebuie, așadar, să se analizeze dacă executarea Hotărârii CH, în măsura în care anula decizia din 15 martie 2012 de respingere a cererii de asistență, impunea, astfel cum susține reclamanta, deschiderea unei anchete administrative de către Parlament.
- 86 În ceea ce privește legalitatea unei decizii de respingere, fără să fi fost deschisă o anchetă administrativă, a unei cereri de asistență formulate în temeiul articolului 24 din statut, instanța Uniunii trebuie să examineze temeinicia deciziei respective având în vedere elementele care au fost aduse la cunoștința administrației, în special de persoana interesată în cererea sa de asistență, atunci când aceasta a decis (Hotărârea din 16 septembrie 2013, Făita/CESE, F-92/11, EU:F:2013:130, punctul 98, și Hotărârea din 26 martie 2015, CW/Parlamentul, F-124/13, EU:F:2015:23, punctul 143, care face obiectul unui recurs la Tribunalul Uniunii Europene, cauza T-309/15 P).
- 87 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul obligației de asistență, administrația trebuie, în prezența unui incident incompatibil cu ordinea și cu liniștea serviciului, să intervină cu toată energia necesară și să răspundă cu rapiditatea și cu solitudinea impuse de împrejurările din speță pentru stabilirea faptelor și pentru adoptarea în cunoștință de cauză a măsurilor adecvate. În acest scop, este suficient ca funcționarul sau agentul care solicită protecția instituției să aducă un început de dovadă cu privire la realitatea atacurilor al căror obiect afirmă că este supus. În prezența unor astfel de elemente, este de competența instituției în cauză să ia măsurile adecvate, în special efectuând o anchetă administrativă, pentru a stabili faptele aflate la originea plângerii, în colaborare cu autorul acesteia (Hotărârea din 26 ianuarie 1989, Koutchoumoff/Comisia, 224/87, EU:C:1989:38, punctele 15 și 16, Hotărârea din 21 aprilie 1993, Tallarico/Parlamentul, T-5/92, EU:T:1993:37, punctul 31, Hotărârea din 5 decembrie 2000, Campogrande/Comisia, T-136/98, EU:T:2000:281, punctul 42, Hotărârea din 8 iulie 2004, Schochaert/Consiliul, T-136/03, EU:T:2004:229, punctul 49, Hotărârea din 25 octombrie 2007, Lo Giudice/Comisia, T-154/05, EU:T:2007:322, punctul 136, și Hotărârea din 26 martie 2015, CW/Parlamentul, F-124/13, EU:F:2015:23, punctul 37).

- 88 În prezența unor acuzații de hărțuire, obligația de asistență include în special datoria administrației de a examina cu seriozitate, cu rapiditate și cu deplină confidențialitate plângerea privind hărțuirea și de a-l informa pe reclamant despre urmarea plângerii sale (Hotărârea din 27 noiembrie 2008, Klug/EMEA, F-35/07, EU:F:2008:150, punctul 74, și Hotărârea din 26 martie 2015, CW/Parlamentul, F-124/13, EU:F:2015:23, punctul 38).
- 89 În ceea ce privește măsurile care trebuie adoptate într-o situație care, precum cea din speță, intră în domeniul de aplicare al articolului 24 din statut, administrația dispune de o largă putere de apreciere, sub controlul instanței Uniunii, în alegerea măsurilor și a mijloacelor de punere în aplicare a articolului 24 din statut. Controlul instanței Uniunii constă astfel numai în a aprecia dacă instituția vizată a rămas în limite rezonabile și nu și-a utilizat puterea de apreciere în mod vădit eronat (a se vedea Hotărârea din 15 septembrie 1998, Haas și alții/Comisia, T-3/96, EU:T:1998:202, punctul 54, Hotărârea din 4 mai 2005, Schmit/Comisia, T-144/03, EU:T:2005:158, punctul 98, Hotărârea din 25 octombrie 2007, Lo Giudice/Comisia, T-154/05, EU:T:2007:322, punctul 137, și Hotărârea din 26 martie 2015, W/Parlamentul, F-124/13, EU:F:2015:23, punctul 39).
- 90 În aceste condiții, reiese din jurisprudența instanței Uniunii în materie de hărțuire, jurisprudență aplicabilă *mutatis mutandis* în speță, *a fortiori* în cazuri în care persoana în cauză este o persoană care îndeplinește un mandat electoral prevăzut de tratate, că, în general, instituția nu poate să aplice sancțiuni disciplinare sau de alt tip împotriva unei persoane vizate de o plângere privind hărțuirea, indiferent dacă este sau nu este vorba despre un superior ierarhic al pretinsei victime, decât dacă măsurile de anchetă dispuse stabilesc cu certitudine existența, din partea persoanei acuzate de funcționar sau de agent, a unui comportament care aduce atingere bunei funcționări a serviciului sau demnității și reputației presupusei victime (Hotărârea din 9 noiembrie 1989, Katsoufros/Curtea de Justiție, 55/88, EU:C:1989:409, punctul 16, Hotărârea din 28 februarie 1996, Dimitriadis/Curtea de Conturi, T-294/94, EU:T:1996:24, punctul 39, și Hotărârea din 4 mai 2005, Schmit/Comisia, T-144/03, EU:T:2005:158, punctul 108).
- 91 Având în vedere articolele 11 și 12 din normele interne „APA” privind hărțuirea, care, spre deosebire de articolele 13 și 14 din normele interne privind hărțuirea, nu mai conferă secretarului general al Parlamentului, ci chestorilor sau președintelui Parlamentului, competențele pe care AAIC le deține în materie de sancțiuni în acest domeniu, din dispozitivul juridic constituit în cadrul Parlamentului trebuie să se înțeleagă că, pe viitor, atunci când o cerere de asistență care pune în discuție un deputat în Parlament este formulată în temeiul articolului 24 din statut de către un APA în fața AAIC, calitate deținută de secretarul general al Parlamentului, acesta este competent să adopte orice măsură care îl privește direct pe APA, dar că, în schimb, orice măsură care necesită participarea deputatului în Parlament în cauză sau care implică posibilitatea de a-l sancționa și/sau sancționarea acestuia din urmă este, după caz, de competența Comitetului consultativ special „APA”, a chestorilor sau a președintelui Parlamentului.
- 92 În speță, din dosar reiese că reclamanta și-a susținut cererea de asistență printr-un început de probă. Astfel, dincolo de acuzațiile pe care aceasta le formula în mod unilateral, explicând că doamna P. nu lăsa urme scrise ale evenimentelor conflictuale dintre ele, reclamanta indica numele a doi colaboratori ai doamnei P. care, potrivit acesteia, asistaseră la manifestarea tuturor comportamentelor pe care ea le descria și ar putea, așadar, să confirme declarațiile sale în cadrul unei audieri. Pe de altă parte, deși opiniile experților medicali nu sunt de natură să stabilească, prin ele însele, existența, în drept, a unei hărțuiri sau a unei greșeli a instituției în privința obligației sale de asistență (a se vedea Hotărârea din 6 februarie 2015, BQ/Curtea de conturi, T-7/14 P, EU:T:2015:79, punctul 49, și Hotărârea din 17 septembrie 2014, CQ/Parlamentul, F-12/13, EU:F:2014:214, punctul 127), reclamanta a prezentat certificate medicale care, pentru a stabili dacă AAIC are o obligație de asistență, pot fi considerate drept începuturi de probă ale unui sentiment, fie el și subiectiv, de hărțuire morală. La aceasta se adăuga împrejurarea că un coleg al reclamantei contactase de asemenea Comitetul consultativ general, instituit prin normele interne privind hărțuirea, și sesizase Tribunalul, la 24 martie 2014, cu o acțiune privind același deputat în Parlament pentru pretinse fapte de hărțuire morală.

- 93 Astfel, informațiile prezentate la data formulării cererii de asistență și cele revelate ulterior, cu ocazia cererii de măsuri de executare a Hotărârii CH din 15 ianuarie 2014, și a reclamației din 16 aprilie 2014, și anume înscrisuri transmise de reclamantă în care aceasta cerea AAIC să deschidă și să efectueze o anchetă administrativă, constituiau indicii susceptibile să dea naștere la îndoieli serioase cu privire la aspectul dacă, în speță, condițiile impuse la articolul 12a din statut erau îndeplinite (a se vedea Hotărârea din 26 martie 2015, CN/Parlamentul, F-26/14, EU:F:2015:22, punctul 56).
- 94 În aceste împrejurări, ca urmare a anulării deciziei de respingere a cererii de asistență prin Hotărârea CH, AAIC a fost din nou sesizată cu cererea de asistență rămasă nesoluționată. În consecință, AAIC avea obligația, în cadrul măsurilor de executare a Hotărârii CH, să soluționeze în mod corespunzător și cu celeritate această cerere de asistență, în special prin deschiderea unei anchete administrative, cu atât mai mult cu cât, astfel cum a precizat Tribunalul la punctul 58 din Hotărârea CH, nimic nu împiedica Parlamentul, invocând articolul 9 alineatul (2) din regulamentul său intern, să o invite pe doamna P. să colaboreze la o anchetă administrativă, pentru a verifica pretinsul comportament cu încălcarea articolului 12a din statut a cărui victimă reclamanta susținea că este.
- 95 Pe de altă parte, obiectivul unei anchete administrative este, astfel cum s-a amintit anterior, stabilirea faptelor și desprinderea din acestea, în cunoștință de cauză, a consecințelor adecvate atât prin raportare la cazul care face obiectul anchetei, cât și, în general și pentru a respecta principiul bunei administrări, pentru a evita ca o asemenea situație să se repete în viitor. În plus, rezultatele unei anchete administrative pot fi să confirme acuzațiile de hărțuire morală, confirmare care se poate dovedi utilă pentru victimă în căutarea unei reparații pentru un posibil prejudiciu suferit prin intermediul unei eventuale acțiuni împotriva hărțuitorului prezumat în fața unei instanțe naționale, fie să infirme acuzațiile pretinse victimei, infirmare care permite în acest caz repararea prejudiciilor pe care o astfel de acuzație, în cele din urmă nefondată, le-a putut cauza persoanei vizate de o procedură de anchetă în calitate de hărțuitor prezumat.
- 96 Din cele de mai sus rezultă că, prin faptul că nu a deschis o anchetă administrativă, astfel cum a solicitat reclamanta în cererea de asistență, precum și în cererea sa de măsuri de executare a Hotărârii CH din 15 ianuarie 2014 și în reclamația sa din 16 aprilie 2014, având în vedere anularea prin Hotărârea CH a deciziei de respingere a cererii de asistență, Parlamentul a încălcat articolul 266 TFUE.
- 97 În această privință, este lipsit de importanță faptul că Comitetul consultativ special „APA” a fost creat abia în aprilie 2014 sau că reclamanta nu și-a exprimat acordul pentru sesizarea comitetului menționat, care, după cum indică numele său, are doar un rol consultativ.
- 98 Astfel, pe de o parte, reclamanta era, în orice caz, îndreptățită să formuleze o cerere de asistență în temeiul articolului 24 din statut la AAIC, fără a fi supusă unei obligații de sesizare prealabilă a Comitetului consultativ general și/sau a Comitetului consultativ „APA” și nici, în cazul în care aceasta ar fi sesizat comitetele menționate, unei obligații de a aștepta un eventual răspuns al acestui comitet sau al acestor comitete, chiar dacă acest lucru poate fi dezirabil, în anumite cazuri, în special în vederea unei medieri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 2015, CW/Parlamentul, F-124/13, EU:F:2015:23, punctul 140).
- 99 Pe de altă parte, obligația de a deschide și de a efectua o anchetă administrativă cu celeritate revine AAIC, care este astfel autoritatea abilitată să soluționeze o cerere de asistență formulată în temeiul articolului 24 din statut, fără însă a aduce atingere posibilității AAIC de a delega sarcinile de investigare sau de prevenire necesare unei alte entități administrative sau unui alt organ intern al instituției, în temeiul unei dispoziții juridice legal adoptate de aceasta prin care se stabilesc termenii și condițiile unei astfel de delegări, cu respectarea dispozițiilor superioare aplicabile ale dreptului Uniunii. Astfel, instituția poate, în acest scop și furnizând mijloacele logistice și umane adecvate, să decidă să încredințeze efectuarea unei anchete administrative ierarhiei instituției, cum ar fi un director general,

unui comitet ad-hoc de anchetă, unui comitet consultativ privind hărțuirea sau unei personalități sau instanțe externe acestei instituții (Hotărârea din 26 martie 2015, CW/Parlamentul, F-124/13, EU:F:2015:23, punctul 142).

- 100 Prin urmare, chiar dacă, ulterior introducerii prezentei acțiuni, AAIC a decis să sesizeze direct Comitetul consultativ special „APA”, demers care pare să reflecte intenția AAIC de a încredința acestui comitet conducerea anchetei administrative care revenea AAIC în temeiul obligației de asistență prevăzute la articolul 24 din statut, totuși, chiar considerând această sesizare a Comitetului consultativ special „APA” ca fiind echivalentă cu o decizie de deschidere a unei anchete administrative de către AAIC, aceasta a intervenit ulterior deciziei de respingere a reclamației și datei de introducere a prezentei acțiuni.
- 101 Având în vedere cele de mai sus, trebuie anulată decizia din 3 martie 2014, astfel cum a fost confirmată prin decizia de respingere a reclamației, în măsura în care Parlamentul a încălcat articolul 266 TFUE prin faptul că nu a dispus, în temeiul obligației de asistență care îi revine potrivit articolului 24 din statut și al obligației sale de solicititudine, deschiderea unei anchete administrative cu privire la pretensele fapte de hărțuire morală în urma anulării deciziei de respingere a cererii de asistență prin Hotărârea CH.
- 102 În aceste împrejurări, nu mai este necesară pronunțarea cu privire la motivul invocat de reclamantă referitor la aspectul dacă AAIC avea obligația de a o asista în căutarea unei protecții prin proceduri legale naționale. În orice caz, este suficient să se arate în această privință că motivele menționate la punctul 57 din Hotărârea CH nu pot fi interpretate în sensul că obligația de asistență prevăzută la articolul 24 din statut s-ar limita, cu titlu de măsuri de executare a Hotărârii CH, la a propune reclamantei, în ipoteza în care aceasta ar fi decis să introducă o acțiune împotriva presupusului hărțuitor la o instanță națională, să o asiste în această procedură.

3. Cu privire la concluziile privind despăgubirile

Cu privire la prejudiciul material rezultat din pierderea șansei de a fi recrutată de un deputat în Parlament pentru legislatura 2014-2019

Argumentele părților

- 103 Reclamanta consideră că Parlamentul ar trebui să fie obligat să îi plătească suma de 144 000 de euro cu titlu de indemnizație pentru prejudiciul material care decurge din pierderea șansei de a i se oferi un nou contract de APA pentru legislatura 2014-2019. Astfel, potrivit reclamantei, întrucât nu a avut la dispoziția sa în timp util instrumentele de lucru, nu i-a putut contacta în mod util pe deputații nou aleși în Parlament și nici lua cunoștință de eventualele oferte de muncă comunicate în interiorul Parlamentului. Prin urmare, aceasta ar fi pierdut o șansă de a fi recrutată pentru o perioadă de cinci ani. Dat fiind că, la data depunerii memoriului său în replică, ea se afla încă în căutarea unui loc de muncă, reclamanta susține că avantajul pierdut poate fi evaluat, aproximativ, la suma de 240 000 de euro pe baza salariului de care beneficia anterior în calitate de APA. Șansa de a fi recrutată de un deputat în Parlament nou ales pentru legislatura 2014-2019 ar fi fost semnificativă dacă reclamanta ar fi rămas să lucreze în cadrul Parlamentului pe toată durata legislaturii precedente, în special ca urmare a experienței pe care ar fi acumulat-o. Astfel cum dovedește faptul că ea a fost angajată de doamna P. după plecarea deputatului în Parlament căruia i-a succedat aceasta, reclamanta apreciază că, în medie, în 60 % din cazuri, APA rămân în funcție obținând un nou post pe lângă un nou deputat european după anunțarea rezultatelor alegerilor. Aplicând acest procentaj de cuantificare a șansei de a fi recrutată, și anume 60 %, la suma de 240 000 de euro, care reprezintă salariul cumulat de un APA pe durata unei legislaturi complete, ea ajunge la concluzia că Parlamentul ar trebui să fie obligat să îi plătească suma de 144 000 de euro pentru prejudiciul material suferit.

- 104 Parlamentul apreciază că, având în vedere cele trei condiții reținute de jurisprudență care subordonează angajarea responsabilității Uniunii, condiția legată de nelegalitatea comportamentului nu este îndeplinită în speță, întrucât Parlamentul nu a împiedicat-o niciodată pe reclamantă să îi contacteze pe deputații în Parlament nou aleși pentru legislatura 2014-2019. Pe de altă parte, caracterul real al prejudiciului invocat nu ar fi suficient demonstrat având în vedere jurisprudența care impune ca prejudiciul să fie real și cert și, în cazul pierderii unei șanse, ca șansa pretins pierdută să fi fost reală și, în plus, ca această pierdere să fi fost definitivă. Or, reclamanta, care de altfel nu a demonstrat că a întreprins demersuri în acest sens, are în continuare posibilitatea de a fi recrutată de unul dintre deputații în Parlament în cursul actualei legislaturi cincinale, care se încheie abia în anul 2019. În orice caz, nicio regulă statutară sau juridică nu ar conferi APA vreun drept la angajare pentru a asista un alt deputat în Parlament la încetarea contractelor lor, viitorul unui APA rămânând, din cauza angajării sale întemeiate pe o relație de încredere, prin natura sa ipotetic și lipsit de caracter real sau cert.
- 105 În ceea ce privește contactele cu deputații în Parlament nou aleși, acestea ar avea loc în esență, contrar celor subînțelese de reclamantă, nu în incintele Parlamentului, ci mai mult în statele membre de origine ale deputaților nou aleși și chiar înainte ca aceștia să intre în funcție.
- 106 În sfârșit, legătura de cauzalitate dintre pretinsa nelegalitate și prejudiciul material invocat ar lipsi, întrucât pretinsa eroare săvârșită de Parlament nu ar putea fi în niciun mod cauza determinantă a lipsei realizării șansei invocate de reclamantă, și anume nerecrutarea acesteia de către un deputat în Parlament pentru legislatura 2014-2019, deoarece APA sunt aleși în mod liber de persoanele alese să facă parte din Parlament, iar nu de instituție.

Aprecierea Tribunalului

- 107 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii presupune reunirea unui ansamblu de trei condiții, și anume nelegalitatea comportamentului reproșat instituției, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între nelegalitatea reproșată și prejudiciul invocat. Aceste trei condiții sunt cumulative, astfel încât absența uneia dintre ele este suficientă pentru a respinge concluziile privind despăgubirile (a se vedea Hotărârea din 21 februarie 2008, Comisia/Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, punctul 52, Hotărârea din 5 iulie 2011, V/Parlamentul, F-46/09, EU:F:2011:101, punctul 157, și Hotărârea din 19 mai 2015, Brune/Comisia, F-59/14, EU:F:2015:50, punctul 71).
- 108 În ceea ce privește comportamentul nelegal invocat în susținerea cererii de reparare a prejudiciului material rezultat din pierderea unei șanse de a fi recrutată, trebuie să se constate că acest comportament constă în esență în pretinsul refuz nelegal al Parlamentului de a pune la dispoziția reclamantei instrumentele de lucru, refuz care rezultă din deciziile din 3 martie 2014 și din 2 aprilie 2014. Or, astfel cum s-a constatat anterior, un astfel de motiv este nefondat.
- 109 În orice caz, în ceea ce privește caracterul real al prejudiciului, în speță material, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că acesta trebuie să fie corespunzător stabilit și cert (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 februarie 2008, Comisia/Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, punctul 54, și Hotărârea din 19 mai 2015, Brune/Comisia, F-59/14, EU:F:2015:50, punctul 76). În special, în cazul în care prejudiciul invocat constă, precum în speță, în pierderea unei șanse, pe de o parte, șansa pierdută trebuie să fi fost reală (Hotărârea din 5 octombrie 2004, Eagle și alții/Comisia, T-144/02, EU:T:2004:290, punctul 165, și Hotărârea din 6 iunie 2006, Girardot/Comisia, T-10/02, EU:T:2006:148, punctul 96) și, pe de altă parte, această pierdere trebuie să fie definitivă.
- 110 Referitor la gradul de certitudine al legăturii de cauzalitate, acesta este atins în cazul în care nelegalitatea săvârșită de o instituție a Uniunii a privat în mod cert o persoană nu neapărat de o recrutare, cu privire la care persoana interesată nu va putea dovedi niciodată că s-ar fi produs, ci de o șansă serioasă de a fi recrutată ca funcționar sau ca agent, având drept consecință pentru persoana

interesată un prejudiciu material constând într-o pierdere de venituri (Hotărârea din 5 iulie 2011, V/Parlamentul, F-46/09, EU:F:2011:101, punctul 159, și Hotărârea din 17 octombrie 2013, BF/Curtea de conturi, F-69/11, EU:F:2013:151, punctul 73).

- 111 În speță, Tribunalul consideră că, chiar dacă în practică se poate observa că, de fiecare dată după alegerile pentru Parlament, o anumită proporție a APA, evaluată de reclamantă la 60 % dintre cei care erau anterior angajați, sunt efectiv angajați de deputații în Parlament nou aleși, indiferent dacă este vorba despre deputați în Parlament care au fost sau nu au fost titulari ai unui mandat parlamentar în legislatura anterioară, reclamanta nu poate invoca în mod rezonabil faptul că, dacă ar fi rămas efectiv în funcție pe durata întregii legislaturi 2009-2014, ar fi avut 60 % șanse să convingă un deputat în Parlament nou ales să recurgă la serviciile sale. Astfel, întrucât recrutarea și eventuala continuare a raportului său de muncă sau reînnoirea contractului său de muncă sunt, prin definiție, tributare existenței unei legături de încredere cu deputatul în Parlament pe care îl asistă, un APA în funcție aflat în serviciul unui deputat în Parlament nu poate nici să fi fie asigurat că va fi angajat pentru a asista un alt deputat în Parlament, nici să fie sigur că, după angajarea sa, același deputat în Parlament, reales, va continua să recurgă la serviciile sale.
- 112 Pe de altă parte, în ceea ce privește scăderea șanselor de a fi recrutată de un deputat în Parlament nou ales pentru legislatura 2014-2019 din cauza punerii la dispoziție cu întârziere a instrumentelor de lucru, pe de o parte, acestea i-au fost restituite reclamantei atunci când a formulat cererea în acest sens, cel puțin într-un termen care nu era nerezonabil. Pe de altă parte, astfel cum susține în mod întemeiat Parlamentul, numai faptul de a se afla fizic în incintele Parlamentului și/sau de a dispune de o adresă de e-mail a acestei instituții sau de acces la intranetul acesteia nu poate fi considerat în mod rezonabil ca fiind un element determinant pentru a fi ales drept viitor colaborator de către un deputat în Parlament nou ales. În orice caz, deși aceste aspecte pot facilita contactele, ele nu constituie și nici nu furnizează în niciun mod o garanție de angajare sau de acces la un post. Prin urmare, ele nu pot fi erijate, în mod speculativ, în elemente constitutive ale unei șanse reale și certe de recrutare.
- 113 În plus, deputații în Parlament nou aleși, înainte de a intra oficial în funcție în cadrul Parlamentului, pot avea contacte și organiza întâlniri în vederea recrutării colaboratorilor lor inclusiv în statul lor membru de origine. În sfârșit, având în vedere importanța pe care reclamanta o atribuie acestui aspect pentru obținerea unei angajări în calitate de APA, se poate prezuma în mod rezonabil că, întrucât a lucrat mai mulți ani ca APA, reclamanta a păstrat o rețea de contacte suficientă printre deputații în Parlament și APA pentru a fi informată despre posturile vacante și putea, prin urmare, să ia cu ușurință legătura cu deputați în Parlament nou aleși, fără a fi neapărat necesar să dispună de o adresă de e-mail a Parlamentului sau de acces în incintele acestuia. De altfel, din precizările făcute de reclamantă în memoriul său în replică rezultă că ea a păstrat legături cu APA în funcție pe lângă delegația națională a unui grup parlamentar, precum și cu delegația respectivă, toate aceste persoane fiind în măsură să îi transmită informații de la Parlament.
- 114 Din cele de mai sus rezultă că, chiar presupunând că reclamanta ar fi putut să rămână efectiv în funcție și că aceasta ar fi avut la dispoziție instrumentele de lucru imediat după pronunțarea Hotărârii CH, pretinsa ei șansă de a fi recrutată de un deputat în Parlament nou ales pentru legislatura 2014-2019 s-ar fi întemeiat mai mult nu pe disponibilitatea instrumentelor de lucru sau pe prezența sa fizică în incintele Parlamentului, ci pe meritele candidaturii sale și ale profilului său profesional, profil care nu ar fi fost substanțial ameliorat prin îndeplinirea efectivă a funcției de APA pe o perioadă suplimentară de câteva luni în anul 2014. În plus, reclamanta nu se prevalează de faptul că ea ar fi făcut demersuri speciale pe lângă deputați în Parlament nou aleși sau de faptul că unul dintre aceștia ar fi refuzat să recurgă la serviciile sale pentru motivul că ea nu era prezentă fizic în incintele Parlamentului sau că nu dispunea, anterior datei de 16 iunie 2014, de o adresă de e-mail a acestei instituții sau pentru că avea o experiență profesională insuficientă în calitate de APA.

- 115 În plus, așa cum subliniază Parlamentul, legislatura 2014-2019 este în continuare în curs. Astfel, pretinsa pierdere a șansei nu ar fi nicidecum definitivă, întrucât, dimpotrivă, reclamanta ar putea ajunge în viitor să fie din nou recrutată în calitate de APA.
- 116 Abordate din această perspectivă, atât în raport cu condiția privind caracterul real al pierderii șansei de a fi recrutată, cât și în raport cu cea privind existența unei legături de cauzalitate, concluziile privind despăgubirile referitoare la o pretinsă pierdere a șansei de a fi recrutată trebuie respinse.
- 117 Din considerațiile de mai sus rezultă că concluziile privind despăgubirile referitoare la repararea prejudiciului material care ar rezulta din pierderea șansei de a fi recrutată de un deputat în Parlament pentru legislatura 2014-2019 trebuie respinse ca nefondate.

Cu privire la prejudiciul moral rezultat din nedeschiderea unei anchete administrative

Argumentele părților

- 118 În susținerea reparației pentru un prejudiciu moral pe care îl evaluează la 60 000 de euro, reclamanta invocă împrejurarea că ea încă nu a putut obține deschiderea unei anchete administrative de natură să stabilească realitatea faptelor de hărțuire morală denunțate în cererea sa de asistență. Anularea deciziilor atacate în speță nu poate repara un astfel de prejudiciu care ar părea separabil de nelegalitatea pe care se întemeiază anularea deciziilor respective. Reclamanta consideră că prejudiciul moral pe care l-a suferit se întemeiază în parte pe faptul că, în lipsa deschiderii unei anchete administrative, a fost afectată demnitatea persoanei sale, în opinia sa, hărțuită. Astfel cum ar fi arătat Tribunalul în Hotărârea din 8 februarie 2011, Skareby/Comisia (F-95/09, EU:F:2011:9, punctul 26), recunoașterea eventuală a existenței unei hărțuiri morale, care este evident tributară deschiderii și desfășurării până la finalizarea acesteia a unei anchete administrative, este susceptibilă, în sine, să aibă un efect benefic în procesul terapeutic de recuperare a persoanei hărțuite. Or, reclamanta a fost în mod clar privată de acest eventual efect benefic, întrucât, cel puțin la data introducerii acțiunii, nu fusese întocmit niciun raport de anchetă administrativă. La aceasta s-ar adăuga faptul, pe de o parte, că în mod vădit Parlamentul nu s-a asigurat că noile decizii adoptate în executarea Hotărârii CH sunt lipsite de viciile care au justificat anularea prin hotărârea menționată a deciziilor anterioare și că, pe de altă parte, reclamanta a fost constrânsă să se implice a doua oară într-o procedură precontencioasă, ulterior contencioasă, pentru ca drepturile sale să fie recunoscute.
- 119 Parlamentul solicită respingerea concluziilor sus-menționate privind despăgubirile arătând că el a constituit un organ, în speță Comitetul consultativ special „APA”, capabil să desfășoare ancheta administrativă în cadrul unei plângeri privind hărțuirea al cărei autor prezumat ar fi un deputat în Parlament. În ceea ce privește termenul în care s-a efectuat ancheta administrativă, Parlamentul precizează că, mai degrabă decât „să efectueze o anchetă superficială fără un cadru adecvat, ceea ce, în realitate, nu ar fi prezentat garanții adecvate”, a preferat „să beneficieze[, prin adoptarea, la 14 aprilie 2014, a normelor interne «APA» privind hărțuirea,] de un instrument juridic obligatoriu care să poată acorda un efect util articolului 24 din statut” în contextul raporturilor contractuale speciale stabilite cu APA. În plus, Parlamentul apreciază că reclamanta „nu poate pretinde că a suferit un prejudiciu moral separabil și evaluabil [într-]o sumă de bani pentru faptul că [acesta] nu ar fi examinat cererea sa de asistență”.

Aprecierea Tribunalului

- 120 Deși anularea unui act afectat de nelegalitate, precum deciziile din 3 martie 2014 și din 2 aprilie 2014, confirmate prin decizia de respingere a reclamației, poate constitui în sine reparația adecvată și, în principiu, suficientă a oricărui prejudiciu moral pe care aceste acte l-au putut cauza, situația nu poate fi aceeași în cazul în care reclamantul demonstrează că a suferit un prejudiciu moral separabil de

nelegalitatea pe care se întemeiază anularea și care nu poate fi integral reparat prin această anulare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 iunie 2006, Girardot/Comisia, T-10/02, EU:T:2006:148, punctul 131, Hotărârea din 19 noiembrie 2009, Michail/Comisia, T-49/08 P, EU:T:2009:456, punctul 88, și Hotărârea din 19 mai 2015, Brune/Comisia, F-59/14, EU:F:2015:50, punctul 80).

- 121 Trebuie să se constate că, în speță, reclamanta a suferit în mod clar un prejudiciu moral ca urmare a faptului că, în primul rând, la data deliberărilor în prezenta cauză, Parlamentul încă nu soluționase în mod util cererea sa de asistență formulată în temeiul articolului 24 din statut, în al doilea rând, la data introducerii prezentei acțiuni, nu ar fi fost demarată nicio anchetă administrativă în sensul jurisprudenței și, în al treilea rând, chiar dacă, ulterior acestei din urmă date, AAIC a încredințat în cele din urmă Comitetului consultativ special „APA” sarcina de a conduce în locul său o astfel de anchetă, reclamanta nu fusese încă informată, la data deliberărilor în prezenta cauză, despre rezultatele acestei anchete și nici despre eventualele măsuri sugerate chestorilor sau președintelui Parlamentului.
- 122 Or, din moment ce AAIC a fost legal sesizată cu o cerere de asistență, în speță la 22 decembrie 2011, într-un moment în care atât reclamanta, cât și deputatul în Parlament în cauză își exercitau funcțiile în cadrul instituției, aceasta rămâne obligată să desfășoare ancheta administrativă, independent de aspectul dacă pretinsa hărțuire a încetat sau nu a încetat.
- 123 Astfel, pe de o parte, eventuala recunoaștere de către AAIC la încheierea anchetei administrative, eventual desfășurată cu ajutorul unui comitet consultativ precum Comitetul consultativ special „APA”, a existenței unei hărțuiri morale este, în sine, susceptibilă să aibă un efect benefic în procesul terapeutic de recuperare a APA hărțuit (a se vedea Hotărârea din 8 februarie 2011, Skareby/Comisia, F-95/09, EU:F:2011:9, punctul 26) și, în plus, va putea fi utilizată de victimă în scopul unei eventuale acțiuni judiciare naționale pentru care obligația de asistență a AAIC în temeiul articolului 24 din statut se va aplica și nu se va stinge la sfârșitul perioadei de angajare a APA.
- 124 Pe de altă parte, cu atât mai mult într-o situație precum cea din speță, în care, în această etapă, numai pretențiile de hărțuire sunt în cauză, desfășurarea unei anchete administrative până la finalizarea acesteia poate, invers, să permită infirmarea pretențiilor formulate de pretinsa victimă, permițând astfel repararea erorilor pe care o asemenea acuzație, dacă s-ar dovedi nefondată, le-a putut cauza unei persoane vizate de o procedură de anchetă în calitate de hărțuitor prezumat.
- 125 În plus, după cum arată reclamanta, sentimentul de nedreptate și suferințele pe care le ocazionaază unei persoane faptul că trebuie să desfășoare o procedură precontencioasă, ulterior contencioasă, pentru a i se recunoaște drepturile poate constitui un prejudiciu moral care poate decurge din simplul fapt că administrația a săvârșit o nelegalitate, subliniindu-se că aceste prejudicii sunt reparabile atunci când nu sunt compensate de satisfacția care rezultă din anularea unui act (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 februarie 1990, Culin/Comisia, C-343/87, EU:C:1990:49, punctele 27 și 28). Acest lucru este valabil în special atunci când, în cadrul măsurilor de executare a unei hotărâri de anulare, administrația reiterează neregularități de aceeași natură precum cele care au justificat anularea respectivă.
- 126 În speță, având în vedere lipsa deschiderii în timp util și a desfășurării până la finalizare a unei anchete administrative, deși a fost solicitată în cererea de asistență și ulterior reiterată, precum și faptul că reclamanta a trebuit să facă noi demersuri pe lângă administrația Parlamentului și ulterior să introducă o nouă acțiune contencioasă pentru a obține recunoașterea în totalitate a drepturilor sale întemeiate pe articolul 24 din statut, Tribunalul decide că se va efectua o apreciere justă a prejudiciului moral suferit de reclamantă prin stabilirea, *ex æquo et bono*, a reparației prejudiciului menționat la un quantum de 25 000 de euro.

127 Pe de altă parte, Tribunalul consideră că trebuie admisă cererea reclamantei privind majorarea acestei sume cu dobânzi la rata stabilită de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte. În lipsa precizării datei începând de la care ar trebui să curgă astfel de dobânzi moratorii, Tribunalul decide, în cadrul competenței sale de fond (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iulie 1998, Aquilino/Consiliul, T-130/96, EU:T:1998:159, punctul 39), că acestea vor începe să curgă începând de la data adoptării deciziei de respingere a reclamației, și anume 4 august 2014, întrucât, până la această dată, AAIC dispunea încă, în principiu, de posibilitatea da a deschide o anchetă administrativă cu titlu de măsuri de executare a Hotărârii CH pentru a răspunde cererii formulate în acest sens de reclamantă la 15 ianuarie 2014.

128 În sfârșit, în ceea ce privește argumentația reclamantei întemeiată pe o încălcare a dreptului la apărare și a principiului bunei administrări în măsura în care nu i s-a permis să se prezinte însoțită de avocații săi la audierea de către Comitetul consultativ special „APA” la 15 ianuarie 2015, Tribunalul se va limita să constate că faptele reproșate sunt, în orice caz, ulterioare sesizării Tribunalului și nu pot fi luate în considerare ca atare pentru stabilirea prejudiciului suferit.

129 Având în vedere toate considerațiile care precedă, este necesar ca Tribunalul:

- să anuleze decizia din 2 aprilie 2014, astfel cum a fost confirmată prin decizia de respingere a reclamației, întrucât Parlamentul, cu încălcarea articolului 266 TFUE, a refuzat să îi plătească reclamantei un quantum suplimentar de 5 686 de euro cu titlu de executare a Hotărârii CH, și să oblige Parlamentul să plătească acest quantum reclamantei, majorat începând de la 1 iulie 2014, data încetării contractului de APA al reclamantei, cu dobânzi moratorii la rata stabilită de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte;
- să anuleze decizia din 3 martie 2014, astfel cum a fost confirmată prin decizia de respingere a reclamației, întrucât, în urma anulării deciziei de respingere a cererii de asistență prin Hotărârea CH, Parlamentul a încălcat articolul 266 TFUE prin faptul că nu a dispus, având în vedere obligația de asistență care îi revine în temeiul articolului 24 din statut și obligația sa de sollicitudine, deschiderea unei anchete administrative cu privire la pretensele fapte de hărțuire morală;
- să respingă în rest concluziile în anulare;
- să oblige Parlamentul să îi plătească reclamantei un quantum de 25 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral suferit, majorat, începând de la 4 august 2014, cu dobânzi moratorii la rata stabilită de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte;
- să respingă în rest concluziile privind despăgubirile.

Cu privire la cheltuielile de judecată

130 Potrivit articolului 101 din Regulamentul de procedură, sub rezerva altor prevederi din capitolul 8 din titlul II din regulamentul menționat, partea care cade în pretenții suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată efectuate de cealaltă parte. În temeiul articolului 102 alineatul (1) din același regulament, Tribunalul poate, în măsura impusă de echitate, să decidă ca o parte care cade în pretenții să suporte propriile cheltuieli de judecată, dar să nu fie obligată decât la plata parțială a cheltuielilor de judecată efectuate de cealaltă parte sau chiar să nu fie obligată la plata acestora.

¹³¹ Din motivele enunțate în prezenta hotărâre reiese că Parlamentul este, în esență, partea care cade în pretenții. În plus, reclamanta a solicitat în mod expres în concluziile sale ca Parlamentul să fie obligat la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât împrejurările din speță nu justifică aplicarea dispozițiilor articolului 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, Parlamentul trebuie să suporte propriile cheltuieli de judecată și este obligat să suporte cheltuielile de judecată efectuate de CH.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE (Camera întâi)

declară și hotărăște:

- 1) **Anulează decizia Parlamentului European din 2 aprilie 2014, astfel cum a fost confirmată prin decizia din 4 august 2014 de respingere a reclamației, întrucât Parlamentul European, cu încălcarea articolului 266 TFUE, a refuzat să îi plătească lui CH un quantum suplimentar de 5 686 de euro în executarea Hotărârii din 12 decembrie 2013, CH/Parlamentul (F-129/12, EU:F:2013:203).**
- 2) **Anulează decizia Parlamentului European din 3 martie 2014, astfel cum a fost confirmată prin decizia din 4 august 2014 de respingere a reclamației, întrucât, în urma anulării prin Hotărârea din 12 decembrie 2013, CH/Parlamentul (F-129/12, EU:F:2013:203), a deciziei Parlamentului European din 15 martie 2012 de respingere a cererii de asistență a CH din 22 decembrie 2011, Parlamentul European nu a decis deschiderea unei anchete administrative cu privire la faptele pretinse de hărțuire morală și a încălcat astfel articolul 266 TFUE.**
- 3) **Respinge în rest concluziile în anulare.**
- 4) **Obligă Parlamentul European să îi plătească lui CH un quantum de 5 686 de euro, majorat începând de la 1 iulie 2014, data încetării contractului de muncă al lui CH, cu dobânzi moratorii la rata stabilită de Banca Centrală Europeană pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte.**
- 5) **Obligă Parlamentul European să îi plătească lui CH un quantum de 25 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral suferit, majorat, începând de la 4 august 2014, cu dobânzi moratorii la rata stabilită de Banca Centrală Europeană pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte.**
- 6) **Respinge în rest concluziile privind despăgubirile.**
- 7) **Parlamentul European suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligat să suporte cheltuielile de judecată efectuate de CH.**

Barents

Perillo

Svenningsen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 6 octombrie 2015.

Grefier
W. Hakenberg

Președinte
R. Barents